

CESTA SVĚTEM

zpravodaj občanského sdružení INEX-SDA

**Komorní
workcamp
v zemi, kde nic
není nemožné**

**Úterý na střední
škole v Zambii**

**Zápisníček
z workcampu
v Mezně**

STAŇ SE DOBROVOLNÍKEM

*Chceš trávit volný čas smysluplně?
Láká tě mezinárodní spolupráce?*

**a podpoř
neziskový
projekt
v zahraničí!**

- dobrovolná práce v oblasti tvého zájmu
- mezikulturní poznávání
- spolupráce v týmu až 20 dobrovolníků z celého světa
- získání nových dovedností, zkušeností a přátelství
- projekty nejrůznějšího zaměření po celém světě
- workcampy na dva až tři týdny, středně a dlouhodobé projekty na 1 měsíc až 1 rok

Jak na to?

- rozmysli si vlastní motivaci
- přečti si všechny informace a podmínky účasti
- vyber si projekt z aktuální nabídky na www.inexsda.cz

OBSAH

GLEN Úterý na střední škole v Zambii; Hlavně opatrně... Kateřina Štěpničková, Ing. arch. Michaela Solnická	2–3
EVS Dobrovolníkem v Řecku; EDS v Elche Siempre Sil; Volunteering in recession Martina Krátká, Roman Bartoň, Hrefna Pálsdóttir	4–6
LTV/MTV Na projektu v Indonésii – od počáteční nervozity na vzdálenou planetu Štěpán Kyncl	6–7
Workcampy v zahraničí Za krajany do Bataypora; Komorní workcamp v zemi, kde nic není nemožné Petra Burová, Jana Trpišovská	8–10
Workcampy v ČR Zkušenost k nezaplacení; Zápisníček z workcampu v Mezně Tereza Mádlová, Iva Vančurová	10–13
Fotbal pro rozvoj Fotbálek v roce proměny; Becoming a loudspeaker; Střípky ze života ambasadorů kampaně ve fotografiích; Tým Fotbalu pro rozvoj dobývá hrad Hartenberg; When you waste a tick of a second it is gone and can never be recovered Lucie Juříková, Veronika Semelková, Tomáš Princ, Jitka Hausenblasová, Kevin Odhiambo	14–17
Stereotýpek v nás Stereotýpek diskutuje, dobrovolníci a stmeluje; Óda na první třídu; Prožitkový kurz; Stereotýpek ve 3. S Josef Kubec a kol., Studentky SOŠ a SOU Kutná Hora	18–19
Dobrovolnický Klub První sezona DoKu je za námi aneb Co se událo a co se chystá? Lukáš Polícar, Ondřej Bradáč	20

INEX

– Sdružení dobrovolných aktivit

INEX – Sdružení dobrovolných aktivit je nevládní nezisková organizace působící od roku 1991 v oblasti mezinárodního dobrovolnictví, mezikulturního vzdělávání a výchovy k aktivnímu občanství. Zprostředkováváme pro vás dobrovolnické projekty po celém světě a pro zahraniční zájemce organizujeme podobné pobyty u nás. Ročně vyšleme do světa na krátkodobé či dlouhodobé projekty téměř 800 dobrovolníků a pro 400 zahraničních organizujeme s lokálními partnery dobrovolnické projekty v Česku.

Posláním INEX-SDA je podporovat skrze dobrovolnické projekty, vzdělávací programy a kampaně rozvoj tolerantní otevřené společnosti a aktivní zodpovědný přístup k okolnímu světu na místní i globální úrovni. Svou činností vytváříme prostor, v němž mohou zejména (ale nejen) mladí lidé čerpat nové zkušenosti, rozvíjet své schopnosti a dotvářet si vlastní pohled na svět.

V různých regionech ČR organizujeme mezinárodní dobrovolnické projekty a programy sociální integrace, environmentální výchovy a rozvoje venkova. Pražská centrála se vedle vysílání dobrovolníků

do zahraničí a koordinaci dobrovolnických projektů v ČR zaměřuje na rozvojové a mezikulturně vzdělávací projekty a kampaně (GLEN, Fotbal pro rozvoj, Stereotýpek v nás), brněnská pobočka na sociální programy pro znevýhodněné děti, pobočky Kostelecké Horky a Bílé Karpaty na environmentální výchovu a oživení místního dění i tradičních zvyků a řemesel.

Kontaktní údaje:

INEX-SDA Praha
Varšavská 30, 120 00 Praha 2
web: www.inexsda.cz
e-mail: inexsda@inexsda.cz

Regionální pobočka INEX-SDA Kostelecké Horky
Kostelecké Horky 57, 517 41 Kostelec nad Orlicí
web: www.inexsda.kosteleckehorky.cz
e-mail: sev@kosteleckehorky.cz

Regionální pobočka INEX-SDA Brno
Anenská 10, 602 00 Brno
web: www.inexsdabrno.cz
e-mail: info@inexsdabrno.cz

Regionální pobočka INEX-SDA Bílé Karpaty
IN klub, Tvarožná Lhota 148, 696 62 Strážnice
web: www.inexsda.cz/bk
e-mail: bkarpaty@c-box.cz

MILÍ ČTENÁŘI,

je tu další zima, konec další sezóny a stovky mladých lidí bohatších o novou dobrovolnickou a mezikulturní zkušenost. Souhrn toho nejzajímavějšího se vám právě dostává do rukou.

V letošním čísle doporučujeme například článek Terezy Mádlové z workcampu v Ústí nad Labem – jak sama tvrdí, byly to „zkušenosti k nezaplacení“. O své pozoruhodné workcampové zkušenosti se podělila také Petra Burová, která navštívila české osadníky v brazilské Bataypoře.

Neopomněli jsme ani dlouhodobé projekty. Martina Krátká například prozradila, jaké to je odjet v době krize do Řecka na Evropskou dobrovolnou službu. Zkušený dobrovolník Štěpán Kyncl zase nastínil, jak si změnil život v Indonésii. A když už je řeč o exotičtějších destinacích, ani letos nechybí příspěvky dobrovolníků z programu GLEN. Jak vypadá takový běžný den na základní škole v Zambii, popisuje Kateřina Štěpničková. Podobně zajímavé a čtivé je i vyprávění architektky Míši Solnické z Burkiny Faso.

Za pročení stojí také novinky z kampaně Fotbal pro rozvoj, která letos doznala řady změn. Mimo jiné v tom, že česko-keňský tým – United for Change – kampaňoval v Čechách i na Moravě společně. Jak se letošní ročník v rukou mladých ambasadorů podařil, prozradí několik článků, ale i fotoreportáž z dílny Tomáše Prince.

A když už jsme u novinek – Dobrovolnický Klub se nám v roce 2012 rozjel díky zapálení a energii Lukáše Polícaru snad ještě víc, než jsme doufali. Máme z toho velkou radost, protože právě (vaše) dobrovolnické angažmá dává naší práci smysl.

Věříme, že oceníte i novou grafickou podobu Zpravodaje – ta odpovídá jednotnému vizuálnímu stylu, na němž jsme v uplynulém roce v INEXu intenzivně pracovali.

Přejeme příjemné a inspirativní čtení!
Za tým INEX-SDA
Adéla Jansová a Robin Ujfaluši

GLEN

Global Education Network of Young Europeans

GLEN je roční cyklus globálního rozvojového vzdělávání, jehož součástí je tříměsíční pracovní stáž v neziskových organizacích v zemích globálního Jihu. Smyslem programu GLEN je umožnit mladým lidem získat vhled do globálního rozvojového vzdělávání v kombinaci s přímou zkušeností s prací v zemích globálního Jihu. Po návratu domů a pak přispívát prostřednictvím ponávratových aktivit k posilování povědomí evropské veřejnosti o globálních souvislostech.

Účastníci/ice programu, kteří úspěšně absolvují výběrové řízení, se zúčastní dvou mezinárodních týdenních seminářů, kde jsou připravováni na tříměsíční stáž v neziskové organizaci v zemi globálního Jihu. V rámci samotné stáže společně s partnerem/kou z Německa pracují na projektu místní organizace. Po návratu z projektu se účastníci/ice podílejí na realizaci nebo sami realizují činnost v oblasti globálního rozvojového vzdělávání.

ONE EUROPE ONE WORLD!

Více informací o podmínkách účasti v programu GLEN a o konkrétních projektech najdete na www.inexsda.cz a Facebooku Glen Czech. Zájemci o účast v programu se případně mohou obracet přímo na Michaelu Čermákovou (glen@inexsda.cz), která má koordinaci programu GLEN v České republice na starosti.

Program GLEN je realizován za laskavé podpory České rozvojové agentury a Česko-německého fondu budoucnosti.

ÚTERÝ NA STŘEDNÍ ŠKOLE V ZAMBII

6.00

Otevírám oči pod moskytiérou a skáču z postele. Je sice šest hodin ráno a normálně nejsem zvyklá vstávat tak časně, ale teď jsem vyspalá do růžova, protože jsem jako každý den tady v Masuku šla brzy spát – okolo desáté hodiny večer. Tandemka Julia zatím rozdělala oheň v chacu, což je takový velice šikovný ruční vařič, snídáme kávu a chleba. Pak asi za minutu čisté chůze dojdeme z našeho guesthousu do školy, kde se zdravíme se studenty (kteří nás uctivě nazývají madam) i kolegy-učiteli. Vypadá to, že jsou všichni rádi, že tu jsme – studenti mají nějaké zpestření a učitelům ulevíme o pár hodin práce. Ve škole je osm tříd po cca 50 žácích, takže celkem asi 400 lidí. Celou výuku i odpolední aktivity musí obstarat tým 14 učitelů, s námi 16, takže někteří (zvláště matematikáři) mají opravdu naloženo – třeba 28 hodin výuky týdně + odpolední kroužky.

7.00

Výuka začíná. Studenty čeká 9 hodin po 40 minutách s jednou přestávkou okolo půl jedenácté. Julia učí angličtinu a dějepis, já mám dneska hodinu zeměpisu v 10. A a biologie v 11. A. V jedné třídě mám 43 žáků a ve druhé 62. Zapamatovat si jejich jména je věc zloha nemožná – polovina jejich příjmení začíná na M. Najdou se však i velice zapamatovatelná jména – jeden žák v 10. A se jmenuje Pilot a druhý Hitler.

8.10

Zatímco si dělám přípravy na výuku, do našeho kabinetu přírodních věd, kde mám svůj stůl a židličku, právě vkrácelo kůzle, zamečelo, otočilo se a zase odešlo. Tak tohle by se mi v Evropě nestalo. Ostatně se tyto dveře vůbec netrhnou – studenti jsou zvědaví, staví se jen tak pozdravit, pořád se mě někdo na něco ptá (hot témata jsou: jak to vypadá v Česku, zda je možné studovat v Evropě, jestli jsem vdaná a jaké to je učit black people).

9.40

Hodina zeměpisu v 10. A dneska utekla jako voda – rozdávám studentům písemky z pátku, chválím je za dobré výsledky (bylo hodně jedniček – možná proto, že jedničku mají i ti, kteří dosáhnou alespoň 75 %). Také jsem ale musela udělit několik devítek – našich pětek. Ano, ano, zdejší systém známkování je poněkud divoký: stupnice 1–9, a varuju je, že příště bude test těžší. Procházíme správné odpovědi a ve zbytku hodiny probíráme typy říční sítě.

Učení mě baví. Zkousím se studenty různé interaktivní metody a metody kritického myšlení, které jsem se naučila během své práce v neziskovce ARPOK, někdy je to však v počtu padesáti lidí dost oříšek. Studenti obecně nejsou zvyklí využívat svou kreativitu. Když o dvě hodiny později vysvětluji studentům 11. A, jak vypadá lidské srdce, a já po nich chci, aby ve skupinách vytvořili z papíru jeho model, který jim pomůže látce lépe porozumět, tváří se dost nešťastně. To je asi poprvé, co jim dal někdo jiný úkol než se látku nabířovat.

Nejvíce mi při práci chybí internet – člověk je jako bez ruky – potřebuje si dohledat, jak přesně probíhá srážení krve, jestli Rh+ dárce může darovat krev někomu s Rh – nebo jaká je vzdálenost ČR a Zambie... no a bez připojení ke Googlu je v koncích. Zatím se mi osvědčily konzultace s kolegy nebo přinejhorším zoufalé SMS do ČR.

13.20

Zvon oznamuje konec dnešní výuky a pauzu na oběd. Vůně linoucí se ze školní kuchyně neomylně prozrazuje, že na dnešním menu je opět nshima – kaše z kukuřičné mouky, dnes podávaná s fazolemi.

14.30

Odpolední program pro studenty je stejně nesmlouvavý jako náročné dopoledne: preparation – povinné odpolední samostudium, kroužky, úklid a znovu preparation. V rámci kroužků jsem začala se studenty cvičit jógu. Holky samozřejmě přes několikero upozornění přišly ve školních uniformách, tzn. v úzkých sukních, tak je posílám převléknout. Jinak je velká sranda je pozorovat – jógu cvičí poprvé v životě, takže udržet balanc v pozici stromu jim dělá velké problémy. Během posilování břišních svalů se ozývá zoufalé nařikání – musím je holt trochu potrápit. Jinak je ale jóga chytla, teď za mnou chodí, kdy zase budeme cvičit.

17.00

Je nejvyšší čas dojít ke studni pro vodu – z nejbližšího kohoutku totiž teče asi jen půl hodiny denně. Tady se pravidelně setkávám s místními obyvateli vesnice Masuku, která se rozprostírá v hluboko v buši na jihozápadě Zambie a kterou možná znáte z dokumentu Pod sluncem tma. Zdravím je v místním jazyce tonga, což je vždycky velice rozesměje, a pak chvíli klábosíme anglicky. Většina z nich se živí prodejem toho, co vypěstují na svých políčkách (zelí, rajčata, cibule), a těší na ten slavný den, kdy k nim bude přiveden elektrický proud – sloupky podél silnice už stojí, teď už zbývá „jenom“ natáhnout dráty... prý by to mělo být koncem letošního roku. Aspoň že škola jakž takž funguje na solární energii.

20.00

Odpoledne vždycky hrozně rychle uteče, když se stmívá už v půl sedmé. To si sotva uděláme na chacu něco k večeři a už je tma jako v pytli. Náš guesthouse má sice na střeše solární panel, ale elektrina nefunguje – máme vybitou baterku. Každý nám slibuje, že s tím něco udělá, ale než k tomu dojde, budeme nadále trávit večery při svíčkách na verandě, číst, povídat si a hrát karty se studenty a kolegy, kteří se stavují na návštěvy. Je to docela příjemné, a navíc je to romantické – kdybyste viděli ty zářivé hvězdy...

Kateřina Štěpničková

Kateřina vystudovala Mezinárodní rozvojová studia a bohemistiku na Univerzitě Palackého v Olomouci. Během studií aktivně „dobrovolničila“ při organizaci festivalu Jeden svět a v Agentuře rozvojové a humanitární pomoci Olomouckého kraje (ARPOK), kde od října 2010 pracuje na plný úvazek jako lektorka globálního rozvojového vzdělávání. Volný čas tráví nejraději na cestách, loukách a polích, na nohou, na kole či na lyžích a taky patří mezi nadšence oddané geocachingu.

HLAVNĚ OPATRNĚ...

„Sim tě, hlavně se v pořádku vrať!“

„Samozřejmě, všechno, co je v mých silách,“ s nehranou jistotou odpovídám na každé požehnání. Co by mě mohlo ještě překvapit...

1. Třisetkilometrová cesta autobusem, kterou jsem přede dvěma lety zdolávala v nejhrošších podmínkách za pět hodin, trvá tentokrát hodin třináct... Tisícikilometrový přejezd Accra–Ouagadougou se protahuje na necelé dva dny.
2. Po přejezdu hranic mezi Ghanou a Burkinou nastupují do autobusu četníci s kalašnikovy. Pro bezpečnost pasažérů... Ano, hned se cítím lépe...
3. Doma jsem slíbila, že se vyhnu všem Tuaregům, celému Mali, únosům a banditům. Právě proto jsem také letěla do Accry a ne do Dakaru. Po půlhodině v Ouagadougou se dostavám do autobusu jedoucího na východ do Mali. Každopádně se nezastavuje, protože hranice je otevřená jen 10 hodin denně...
4. Zmrzlina z prosa!!!
5. Ale ano, zastavuje se. Tedy přibrzdí. Aby se vysadila běloška a její batoh. Tak – a nakonec se i zastavuje! Aby se vyložil i její druhý batoh. Uprostřed noci a ničeho, na exitu z města Bobo Dioulasso.
6. Roaming nefunguje. Taxiky nejezdí... autobusy nejezdí... auta nejezdí... Batožinu, kterou jsem v Praze nemohla ani uzvednout, házím na rameno a pochoduju směrem, kudy proudí nejvíc... skůtrů a mopedů!
7. Džus ze sladkého zemního hrášku!!!
8. Z pracovní náplně, kterou jsem noblesně do češtiny překládala jako trasování rozvojových a urbanistických os na základě zodpovědného turismu, se vyklubalo – no, a mohly byste cestovat třeba v okolí Bobo, a pak o tom napsat třeba report. Jo, tak proto jsem po nocích studovala případové studie udržitelného turismu...
9. Mimořádně organizovaný prezident asociace má všechny oceňované kvality. Dochvilnost, pečlivost, proaktivitu, cílevědomost, pořádnost, vstřícnost... Jen toho ČASU se mu nedostává. Což je nakonec přeloženo jako: SVOBODA podle své vůle pracovat na tom, co uznáme za smysluplné.
10. Džus ze sušeného ibišku dochucený mátou!!!
11. Smysl stáže nalezen velmi záhy. Vy-mýšlení workshopu u sdružených umělců a řemeslníků (klenotník, malíř, batikář, bronzisti, sochař dřeva, Tuareg, tkadleny a švadleny), vyzkoušení proveditelnosti jejich nápadů a následná propagace... Bez photoshopu, bez ilustrátoru, bez inDesignu...
12. Rýže smíchaná se strouhaným manio-

kem, s fazolemi a špagetami!!!

13. „A když tak každé ráno běháš, nechceš půjčit kolo? Nechal mi ho tady jeden Francouz, když na něm přijel z Toulouse...“

14. „Já vím, že je to vaše první hodina bubnování na djembe, ale já mam hrát za hodinu na jedné tradiční svatbě, takže teď si něco natrénujeme a pak to tam společně předvedeme.“

15. Já, která jsem doma slíbila, že se vyhnu všem Tuaregům, celému Mali, únosům a banditům... kývám na 260km víkendový výlet na kolech na hranici Mali, abych poznala počátky umění Tuaregů.

16. Po třech dnech bez tekoucí vody odhalujeme... zavřený hlavní uzávěr vodovodu.

17. Smažené housenky!!!

18. Doma jsem slíbila, že se vyhnu všem Tuaregům, celému Mali, únosům a banditům... „Dobry den, slečno Solnická, u telefonu generální konzul ambasády České republiky v Ghaně. Jak se máte? Všechno v pořádku? Kdeže to jste? Sahel? Aaaaah. Tam je pěkně, že? No, tak se tam opatrujte, mějte pěkně a někdy se ozvěte.“

Překvapení s velkým P „Sim tě, hlavně se v pořádku vrať!“ Po čtyřech měsících se jistota přesvědčení vypařila. Vraťit se? To ano, to si ještě dokážu představit. Patřím mezi ty šťastné, kteří milují svou práci i všechny závazky. A hlavně LIDI. Opustit to tady? To ne, to si ještě nedokážu představit. Ty vjemy, úsměvy, barvy, chutě, vůně. A hlavně LIDI. Ještě ne...

Ing. arch. Michaela Solnická

Na stáži v Burkíně Faso, v Bobo Dioulasso. Plně spokojena s průběhem stáže stále otálí s odjezdem. Momentálně navrhuje šaty, štětcem dekoruje motorky a kola, vyrábí bronzové sochy, ale čím víc se blíží odjezd, tím usilovněji pracuje na přípravě projektu, se kterým se chce 09/2013 vrátit. S projektem, který se týká rezervace mimořádného komplexu mešit uprostřed Sahelu – ano, na hranicích s Mali.

DOBROVOLNÍKEM V ŘECKU ANEB KDO NEKŘIČÍ, NENÍ SLYŠET

Evropská dobrovolná služba – těžko vysvětlit, co všechno se pod těmito třemi slovy skrývá. Pro mě osobně je to získávání mnoha zkušeností, překonávání sebe sama, rozšiřování obzorů, poznávání cizích kultur a super lidí, dobrodružství, nekončící zábava a mnoho dalšího.

Když si vzpomenu na okamžik v lednu 2012, kdy jsem se dozvěděla, že na EVS do Řecka opravdu pojedou, vybaví se mi mírné panikaření lidí v mém okolí kvůli aktuální ekonomické situaci, demonstracím a stávkám, protože tyto zprávy zaplňovaly česká i světová média, vtipy typu zda mám sbaleno dost konzerv, ale především si vzpomenu na pocit nadšení a očekávání. Nemohla jsem se dočkat nových dobrodružství.

Do Atén jsem dorazila na začátku března. Hned po příjezdu jsem zjistila, že při demonstracích obvykle nehoří celé Atény, jak to vypadalo v médiích, a že život tady je po většinu času poměrně poklidný. Ale-

spoň mimo dobrovolnickou komunitu, jak se ukázalo hned během účasti na úvodním školení pro všechny EDS dobrovolníky, kteří přijeli do Řecka ve stejném období jako já. Začínající dobrovolnická sezona, lekce řečtiny a noví kamarádi zčistajasna zaplnili všechnu můj čas, a to nemluví o neutuchající touze poznávat blízké i vzdálené kouty Řecka. Začala jsem se poměrně dobře adaptovat a řecký siga sig styl nedostatku času zrovna nepomáhal.

Začátek byl poměrně krušný: kompletně nové prostředí, nová kultura, nová práce – a překvapivě zima. To poslední, co bych v Aténách čekala. A to jsem se ptala ještě před příjezdem, jestli mají v kanceláři a v bytě topení a byla jsem za blázna! Jasně že jo! Ano, topení je sice všude, ale nevzdává žádné teplo, takže při venkovní teplotě 12 stupňů bylo uvnitř snad ještě míň.

Léto bylo těžce pracovní, šílené a uteklo jak voda. Když jsem připravovala první projekt, který jsem měla koordinovat, skoro jsem nespala. Pořád jsem přemítala, jestli jsem na něco nezapomněla, jestli je všechno zařízeno a zda to vlastně všechno zvládnou. Když jsme pak s účastníky hodnotili celý seminář, byla jsem unavená jako nikdy, ale maximálně spokojená. Takový pocit zadostiučinění chci zažít znovu!!! A příležitost mi byla nabídnuta okamžitě. Ve stejný den, kdy jsem se rozloučila s účastníky prvního semináře, jsem si jen přebalila věci v kufru a vyrazila přivítat novou skupinu dobrovolníků, kteří přijeli na workcamp. Ani po osmi měsících se nenudím a můj řecký život se hemží bizarními příhodami souvisejícími s:

- > práci (moje snaha věci plánovat je výraznou komplikací života všech, kdo se mnou spolupracují),
- > řeckou kulturou (kdo nekřičí dostatečně

nahlas, prostě není slyšet – myšleno doslovně i obrazně),

- > řečtinou (má zoufalá snaha aplikovat střípkový řečtiny způsobuje nečekaně vtipná nedorozumění),
- > cestováním (stopování na řeckých ostrovech je nezapomenutelný zážitek, agresivní rybičky dokážou překvapit),
- > dobrovolníky (neznám bláznivější lidi s delším procesem rozhodování),
- > soužitím v našem dobrovolnickém bytě/ domě (neuvěřitelná cirkulace návštěv u nás v bytě, neustále chybějící toaletní papír, ztrácející se pohledy a další),
- > jídlem (lásku k řeckému jídlu prostě nemohu zapřít). Martina Krátká

Martina Krátká

je absolventka podnikové ekonomiky a managementu, nadšená účastnice workcampů a jiných dobrovolnických projektů. V současné době dobrovolní v rámci EDS v Aténách, kde organizuje a koordinuje krátkodobé dobrovolnické projekty pod hlavičkou SCI Hellas.

**Program
Mládež
v akci**

EVROPSKÁ DOBROVOLNÁ SLUŽBA

EVS (European Voluntary Service) je součástí evropského programu Mládež v akci. V jejím rámci můžete strávit až jeden rok v zahraničí s finanční podporou Evropské unie. Budete pracovat na některém ze stovek projektů po celé Evropě – s dětmi, v přírodě, v informačních centrech nebo třeba pomáhat lidem, kteří to potřebují. Jedná se o dobrovolnictví, které je současně neformálním vzdělávacím programem; jeho součástí jsou přípravná a evaluační školení a dostanete i prostor pro realizaci svého vlastního miniprojektu. EVS je otevřena všem lidem mezi 18 a 30 lety. Jazykové znalosti ani finanční situace nehrají roli, požadovaná je pouze motivace a plné nasazení.

Informace o EVS a programu Mládež v akci najdete na www.mladezv akci.cz.

Aktuální nabídku volných projektů a informace o tom, jak se přihlásit, najdete na našich stránkách: <http://www.inexsda.cz/cs/dobrovolnictvi/evs/Evropska-dobrovolna-sluzba>

Pokud se chcete dozvědět víc, pište Kamile Zbuzkové na evs@inexsda.cz.

ROMAN NA EDS V ELCHE, SIEMPRE SÌ!

Den po úplňku, po Moldávii, čtyřech dnech v ČR, DIY karnevale – je nejlepší čas začít opět jinak. Velký to příběh jménem Evropská dobrovolná služba ve španělské Elche. Vítejte na palubě!

Mažu na letiště, ještě minulý týden by to byli vyslovovali Vaclava Gavla, ale já jedu do Španěl, a tam je to Vaclav Avel. Já lehce souzním se vším, vlastně už se pořádně rozvibrovávám, večírky na rozloučenou či uvítanou se už rozplynuly v radost ze setkání, nic nestojí v cestě. Sice mi v Iberii na palubě nedali vůbec nic (asi známka krize, která prý hýbe celým Španělskem), ale stejně se vznáším za devíti měsíci života, který probíhá pouze teď!

Madridské letiště v sobě má špetku Gaudiho. Během tří hodin okouknu toalety, umyju si nohy a jen se ladím na těch 24 °C venku. Na letišti v Alicante mě vyzvedává Jose (náš koordinátor), který mě překvapivě poznal. Sedáme do autíčka a ještě s Francouzečkou Melanií se stěhujeme do bytu. Večer už testujeme místní cañu (pivo s „k“ na začátku) a tapas (španělské zákusky k pivu ve všech formách – od rybiček přes chlebičky až po pizzu či oříšky). Pokec super v rámci francouzské jazykové klasiky, anglicky neumí a španělsky trochu. Já mám s sebou sbalen vnitřní klid, takže mě má (snad pro-

zatím!) vrzající postel v žádném případě nemůže rozhodit. Ráno před dvanáctou řádně odpočinutí hurá do města. Ty jo, hafo kavárniček a nespočet palm. Parky jsou tu všude, koukám na palmičky z okna, mají tu dokonce jednu osmitunovou osmi-palmu. Pracovat tady s palmami je trefa a já vím, proč tu jsem! Je tu něco jak hrad, říčka, trhy, kostelíky, ozdůbky, kachlíčkové lavičky, staré polorozpadné baráčky mezi modernou a my se jen tak potulujeme

po městě a cpeme se tapas. Štěbetáme en Español a den utíká, dědové s pupkama v pruhovaných košilích se pořád o něčem zaníceně dohadují, naše říčka šířky jednoho metru a dvaceti centimetrů teče do moře a vše plyne. Z palm padají datle na zem, člověk je jen sbírá a cpe se tou sladkou energetickou bombou.

Náš příbytek je komplet, Melanie z Francie, Natasha z Kypru a jako posední dovalil z Berlína Philip, vše probíhá za mé asistence. Do dobrovolnické devítky ještě patří další kyperská kočka, Italečka, Litevka, Němka a Ital.

První týden máme na seznamování a zařizování věcí. Bankovní účty, spaní, telefony, lehounlinká seznámení s našimi projekty a vše to probíhá v mechově klidné pohodě. Jose je jeden z nej příjemnějších lidí, co jich běhá po planetě (siempre sí, siempre positivo). Vždycky jsme tu pro ano, ať se děje co se děje. Komunikujeme, pomáháme jedem druhému a posouváme se navzájem dopředu. Tak to je první příspěvek z téhle nádhery. Alespoň kus Elche bych přál každému, což takhle výlet?

Všechno je to na delší vyprávění. Tenhle úvod slouží jako inspirace pro návštěvu mého blogu <http://romanito-on-the-road.blogspot.com.es/>

Roman Bartoň

Roman po účasti v programu GLEN a několika měsících strávených na projektu v Moldávii ve skladu chemikálií vyjel na EVS do Španělska. Zatím si pomalu zvyká na život s devíti dalšími dobrovolníky. Krom dobrovolnictví fotografuje, začal malovat, hraje na brumli a poprvé se stal součástí lidské věže.

– Volunteers in action in Moravia

VOLUNTEERING IN RECESSION

with a Master's degree in June 2011 and since then I have been volunteering, first through the global community development program of the student organization AIESEC in Egypt and now as EVS volunteer in the Czech Republic.

What started as a way to escape the economical crisis turned out to be some of the best experiences in my life up until now. During my time as EVS volunteer I have gone on workcamp for two weeks with six other volunteers in south Moravia where we collected herbs for traditional herbal tea, visited a wine cellar and attended traditional celebration of local fruit called "oskoruše". I was also part of a one month campaign called Football for Development, that utilizes sports to raise awareness about global issues and promotes active engagement in society. Together with eleven young volunteers from Kenya and the Czech Republic, we travelled to several regions in the Czech Republic, participated in fair play football tournaments and organised interactive workshops at youth clubs, a summer camp and socially excluded communities.

Some of my friends and family members have asked me why I am spending so much time on volunteering abroad and when I am going to get a "real" job. I find it hard to describe the enriching experience of volunteering and compare it to a conventional job. You have to experience it to fully understand it.

There is something fascinating and rewarding about immersing yourself in a foreign culture while making a personal contribution and connection with the local community. Everyday has been filled with opportunities to learn, converse and laugh. Through volunteering I was able to break free from my shy nature and make friends from all over the world. But volunteering abroad can also be challenging at times: language barriers, adapting to new environments and being away from family and friends for extended periods of time, to name a few.

In a few months I will be back home and while many of my friends in Iceland are getting married and settling down with their families, I am at a different place in my life right now. Somehow the conventional path doesn't appeal to me at the moment. I know that I am going to be involved with non-governmental organizations or similar projects in one way or the other. Armed with a broader understanding of myself and more confidence and skills, I am ready to carve my own path.

Hrefna Pálsdóttir

Hrefna is an EVS volunteer in INEX-SDA. She is a traveler at heart and has lived in five different countries outside of her native country Iceland. Hrefna has a love for the great outdoors and is happiest somewhere in the wilderness or at the top of a mountain.

Iceland – a country that has been hit hard by the economical downturn and experienced the collapse of all three of the country's major banks in 2008. In the years that followed, the economy was thrust into a recession and unemployment increased sharply, especially among young people. Currently the country is recovering, with unemployment rate among youth around 13% (as compared with around 19% in Czech Republic).

In the period around the collapse I was a fresh university graduate, with a shiny new diploma to show off. I was full of optimism to find a job, but the decline in economy and rising unemployment rate among young people made the search hard. So I decided to fulfill a dream of mine – to volunteer in an orphanage in Africa – and I ended up spending five months in Kenya in 2009. After I returned, I decided to go back to university as there was little or no chance of finding a job that matched my biology degree. I graduated

NA PROJEKTU V INDONÉSII – OD POČÁTEČNÍ NERVOZITY NA VZDÁLENOU PLANETU

Můj čtyřměsíční pobyt v Indonésii? Lidé, prostředí, krajina, kultura, poznání, zážitky, to vše mi nadobro změnilo život a připravilo vzpomínku, kterou si s sebou ponesu navždy.

Velmi těžko pro to vše hledat prostor a slova. S největší pravděpodobností by mi nestačil ani celý tento magazín. A slova, která reflektují mé pocity, neexistují snad v žádném světovém jazyce. Některé mé zážitky a s nimi spojené myšlenky nejspíš přesahují hranice tohoto světa. Marně se proto snažím najít formu, jíž bych se alespoň o něco podělil. Abych tedy docílil alespoň minimální pozemskosti svého článku, zkusím si pomoci myšlenkami jiných lidí. Rozhodl jsem se, že zkusím dát

dohromady co nejvíce otázek, které mi kdy byly v ohledu na mé indonéské dobrodružství položeny. A zkusím na ně odpovědět (pozemsky).

„Proč Indonésie?“

Nejzákladnější a nejčastější otázka, kterou mi lidé pokládají. Proč sis vlastně vybral Indonésii? Zajímala tě ta země? Nebo snad náplň projektu? A věřte tomu nebo ne, na tuto otázku neznám odpověď. Byla to možná tak trochu náhoda. Dlouhodobější dobrovolnický projekt na jiném kontinentu byla pro mě úžasná možnost zbavit se momentálního pocitu prázdnoty, nenaplněnosti a nevědomí. A protože vždy mě z nějakého důvodu přitahovala Asie, začal

Rozhled po ostrově Jáva

jsem se proto ohlížet právě tam. Náboženství? Kultura? Tradice? Krajina? Lidé? Má zvědavost přesahovala všechny meze. Variant se naskytlo více, ale projekt v Indonésii vypadal od začátku nejpříjemnější. Tajuplný, exotický, daleký, přitom z mnoha stránek dostupný a realizovatelný.

„A kde že jsi to přesně byl?“

Projekt, kterého jsem se zúčastnil, se nacházel v indonéském městě Semarangu. Semarang je indonéské „maloměsto“ o přibližném počtu 2,5 milionu obyvatel, které se nachází na indonéském ostrově Jáva, přesněji uprostřed něj, na jeho severním pobřeží. Jáva není ledajaký ostrov, svou velikostí přibližně odpovídá Československu, avšak hustota osídlení je mnohonásobně vyšší. Žije tam bezmála 140 milionů obyvatel. Tomu také odpovídá život, prostředí a atmosféra v Semarangu.

„A jaký je tedy Semarang?“

Je to průmyslově založené město, a to mu na atraktivnosti příliš nepřidává. Turisticky nezajímavý, proto je také téměř nemožné tady narazit na nějaké turisty. Snad jediná atraktivní část města je jeho historické centrum neboli Kota Lama (v překladu Staré Město). Velmi příjemně působící zástavba z období holandské kolonizace je ale bohužel v katastrofálním stavu a nechybí mnoho k její totální zkáze. Místní úřady na tuto problematiku naprosto rezignovaly a vybudovaly nové centrum města na místě, které lemuje obrovská nákupní centra. Aktivně jsem se zúčastnil místní iniciativy na záchranu Koty Lamy, která byla zdánlivě bezvýznamná, ale pevně věřím v její konečný úspěch.

„No – a cos tam vlastně dělal?“

Do Semarangu jsem přijel učit angličtinu na jedné z místních univerzit. Mým úkolem byly hodiny konverzace, v nichž jsem dostal absolutní prostor pro vlastní představivost a metody. A vzhledem k tomu, že jsem s učením neměl předchozí zkušenosti a nepřipadal jsem si ani jako perfektní znalec anglického jazyka, má počáteční nervozita by se dala krájet. Avšak díky přívětivosti a vstřícnosti kolegů i studentů ze mě nervozita rychle opadla a úžasně jsem se s prostředím univerzity sblížil. Společně jsme vytvořili interaktivní prostor a hodiny nabíraly různé formy. Dokonce jsme někdy ani nevyužili prostory vcelku luxusně vybavené a důstojně vypadající univerzity a vyšli jsme poznávat ven. Nejen díky tomu se z mnoha studentů i učitelů stali moji dobří přátelé.

„Jaký byl tvůj každodenní život?“

Můj nejčastější způsob dopravy po Semarangu byla chůze, což bylo pro místní lidi naprosto nepochopitelné. Díky tomu jsem ale měl šanci důkladněji pozorovat. Snad jen mé každodenní cesty do školy a zpátky mi daly úžasnou příležitost nahlédnout do života místních lidí. Ulice přeplněné

lidmi, auty a věčně troubícími motorkami by se mohly stát rutinou. Avšak zde funguje úplně všechno jinak než na naší planetě. Způsob komunikace a interakce lidí by naše společnost mohla (a možná i měla) závidět. Na ulici se pořád něco děje. Obzvlášť když tam probíhá vysoký mimozemšťan s batůžkem. Pro většinu lidí to bylo poprvé, co spatřili podobného tvora. Každý se pokoušel o nějaký způsob komunikace. A jediné, co bylo rutinní, byl široký úsměv.

„Kde všude jsi tedy byl?“

Ve svém volném čase (převážně o víkendech) jsem dělal maximum pro objevování krás jávské krajiny. Už jen každodenní ruch „maloměsta“ mě nutil k pravidelným útěkům do divočiny. Téměř celá Jáva je sopečného původu a panorama lemuje kónické vrcholy aktivních i vyhaslých sopek doplněné o tajuplné ruiny buddhistických či hinduistických svatostánek. To vše se stalo mou vášní. Vylezl jsem na spoustu sopečných vrcholů včetně těch neaktivnějších. Není snad nic magičtějšího než z takového sopky sledovat východ slunce. V tu chvíli jsem si opravdu připadal jako na jiné planetě.

Poté, co skončil můj projekt v Semarangu, jsem opustil Jávu a vydal se na třetí největší ostrov světa – Borneo. Moje výprava do srdce tohoto ostrova byla stejně magickým zážitkem. Několikadenní putování primárními deštnými pralesy mě dovedlo do míst, kam se mnoho smrtelníků jen tak nedostane. Poznat jedno z posledních nedotčených a autentických míst na této planetě byl pro mě neuvěřitelný a nezapomenutelný zážitek.

„Co ti to dalo?“

Má dobrovolnická učitelská zkušenost na univerzitě v Semarangu mě naprosto ohromila a já se rozhodl věnovat se tomuto

odvětví dále. Jen díky tomu jsem zvolil své momentální studium na pedagogické fakultě. Můj pobyt v Indonésii mi zkrátka změnil život. Ač jsem po celou dobu prožíval úžasná dobrodružství, nedalo mi to a moc jsem se těšil na naši krásnou pohádkovou zemi.

Domů jsem si přivezl nejen spoustu zážitků, ale i vlastností a zvyků, které ovlivňují můj každodenní život. Především jsem si ale uvědomil, jak důležité je být vděčný.

„A jak bylo?“

To je právě ono. Pro mé pocity neexistují slova. Snad jen jedno – nepopsatelně...

Štěpán Kyncl

Narodil jsem se a převážnou část svého života strávil v Praze. Po jednoletém pomaturitním studiu angličtiny na jazykové škole se můj život přesunul do Plzně, kde jsem nastoupil ke studiu produktového designu na UUD (Ústav umění a designu) Západočeské univerzity. Ze stejné doby také pocházejí mé první kontakty s INEXem, díky němuž jsem vyjel ke svému prvnímu dobrovolnickému projektu do Recka. Od té doby jsem aktivním dobrovolníkem a součástí mnoha skvělých projektů a nápadů.

LTV/MTV – DLOUHODOBÉ DOBROVOLNICTVÍ

Už jste byli na workcampu a bavilo vás to? Pokud ano, možná přemýšlíte jak vyrazit do zahraničí na delší dobu, jak proniknout hlouběji do místní kultury a jak se intenzivněji zapojit jako dobrovolník. Tohle všechno a mnohem víc vám nabízí dlouhodobé dobrovolnictví (LTV – Long-

-Term Volunteering, MTV – Mid-Term Volunteering). Projekty MTV/LTV jsou realizovány napříč celým světem tam, kde je zrovna potřeba. Můžete třeba stavět školu v Africe, učit děti v Indonésii nebo vést workcampy v Mexiku, záleží jen na vás.

Více informací o projektech najdete na našich stránkách:

http://www.inexsda.cz/cs/fn/ltv_projects

či můžete kontaktovat Kamilu Zbuzkovou na ltv@inexsda.cz

Nezapomeňte si u každého projektu vždy podrobně přečíst podmínky jeho realizace a náklady s ním spojené.

Za krajany do Bataypory aneb Cesta „domů“

Workcamp v Brazílii se hned na první pohled od ostatních něčím lišil. Jak už název napovídal, čekaly nás tři týdny v české komunitě kdesi v nitru největší země Latinské Ameriky.

Vůbec jsem netušila, jak může vypadat život krajanů na druhém konci zeměkoule. Postupně jsem si dávala dohromady skládačku představ, co mě čeká. Ale jak to tak bývá, fantazii můžete mít sebelepší, a realita je pokaždé jiná. Po čtyřiašedesáti hodinách letu a týdenním putování exotikou stačila jedna věta, která nás utvrdila v tom, že jsme skutečně dorazili na správné místo. Na zapadlém autobusovém nádraží v Bataypore nás přivítali širokým úsměvem a slovy: „Prdel světa, ale dobrý, ne?“ A tak začalo několik nezapomenutelných dní strávených mezi neuvěřitelně milými a pohostinnými lidmi.

Městečko Bataypora založil v minulém století Jan Antonín Bata a spolu s ním sem po válce přišlo za vidinou lepšího života mnoho Čechoslováků. Nejrozvětvenější rodinou jsou tady Trachtovi. Vnuč spoluzakladatele města, Evandro Trachta, byl tím, kdo před několika lety přišel s myšlenkou dobrovolnických workcampů. Hlavním motivem je prohlubování české kultury výukou češtiny i samotným působením dobrovolníků. I bez jejich přítomnosti je tady ale ozvěna domova znát na každém kroku. Protože návštěvníci z České republiky jsou tu už téměř samozřejmostí, i místní Brazilci vás pozdraví „Ahoj, jak se máš?“, tu a tam zaslechnete českou hudbu a nezaměnitelnou českou stopou je pak lidovými motivy zdobená moravská brána střežící vstup do samotného srdce krajanské komunity – Centro de Memória Jindřich Trachta. Právě tady se začíná pomalu budovat české kulturní centrum. Výčet českých střípků v Bataypore by ale nebyl úplný bez zmínky o tanečním souboru Klenot. Pod vedením Batovy vnučky, paní Dolores, tady několik Brazilců i českých krajanů ovládá lidové tance takovým způsobem, že by svou znalostí folkloru mnohé z nás hravě strčili do kapsy.

Byli jsme už čtvrtou generací dobrovolníků a naším úkolem bylo pokračovat ve stavbě sálu pro výuku češtiny. Tým, složený převážně z humanitně zaměřených jedinců, byl odhodlán vzít do rukou náradí a odvést viditelný kus práce. Museli jsme se ovšem přizpůsobit několika faktorům – všudypřítomné dobré náladě, bezstarostnosti a brazilskému tempu. To byl hlavní kámen úrazu. Prakticky celý první týden jsme čekali na stavební materiál. Výsledkem našich prostoje budtež restaurované malby na moravské bráně a sklizeň mandarin. Jen co bylo možné pustit se do stavby domu, přišel víkend a povinné objevování zdejší kultury. Nejenom víkendy, ale i večery po práci se nesly ve znamení česko-brazilského přátelství,

ZA KRAJANY DO BATAYPORY ANEB CESTA „DOMŮ“

a tak jsme v pravidelných dávkách střídali návštěvy rodiny Trachtových, taneční večery pod širým nebem i přátelské utkání ve fotbale. A čas pomalu plynul... ne, ve skutečnosti utíkal jako voda.

Možná bude někomu připadat, že jsme odjeli na dovolenou. Ne tak docela. Velmi rychle nám bylo jasné, že jsme Brazílii nepřijeli spásit, ona to ani nepotřebuje. Smysl tohoto projektu je v něčem jiném. Je v setkávání, v učení se navzájem, v posilování českých kořenů daleko za oceánem, ve střetávání kultur, a je samozřejmě i v tom přiložit ruku k dílu. Věřím, že jsme v rámci možností a místních podmínek splnili, co se od nás čekalo. Před odjezdem jsme po sobě hrdě zanechali poměrně stabilní obvodové zdívo ve výšce oken... a práci pro další pokračovatele.

Loučení bylo hodně emocionální, Brazilci to umějí, prožívají všechno počínaje tancem, přes dobré jídlo a pití, a samozřejmě přátelství. Jak se dalo čekat, hned začali plánovat cestu k nám. Přiznávám se, brali jsme to s rezervou. Vždyť cena letenky do Brazílie je i pro nás závratná, a hlavně mnozí z našich nových přátel s trochou nadsázky stěžují, když dojedou dál než do sousedního města. Nemožné se ale stalo skutkem a nečekané setkání přišlo ani ne po roce a půl.

Taneční soubor Klenot přiletěl letos v září objevovat zemi, kterou dosud většina jeho členů znala jen z fotek a vyprávění. Mladí Brazilci z Bataypory sice nepatří k těm, kteří by žili z jednoho dolaru na den, přesto si na cestu do Evropy dlouho vydělávali třeba i pečením a prodáváním pizzy. Dva týdny putování po místech spojených s J. A. Batou a dalšími krajany zakončili účastí na Mezinárodním krajanském festivalu, odkud si odvezli první cenu v kategorii tanečních souborů. Zaslouženě – byli opravdu výborní. A na karnevalový rej v sídle ministerstva zahraničních věcí budou tamní úředníci určitě ještě dlouho vzpomínat, jižanský temperament

se zkrátka nezapře. Nadšení a patřičná hrdost byly obrovské. A znovu jsou tady plány dalších cest a otázky, kdy se uvidíme příště. Myslím, že teď je řada zase na nás, v Bataypore ještě chybí střecha...

Petra Burová

Petra pracuje jako právní poradce v Organizaci pro pomoc uprchlíkům. V červenci 2011 odjela po dokončení školy na svůj první dobrovolnický workcamp a od té doby se dál snaží ztrácet se ve světě, jak jen to časové možnosti a pokladnička dovolí!

KOMORNÍ WORKCAMP V ZEMI, KDE NIC NENÍ NEMOŽNÉ

Když jsem se rozhodla, že si splním svůj dlouholetý sen a podívám se do Indie, vzbudilo to v rodině menší rozrušení. Zpočátku to nikdo nebral moc vážně, ale když jsem začala zjišťovat informace o očkování a vízové povinnosti, rodiče lehce znervózněli.

Po přijetí na workcamp neprojevili zdaleka takové nadšení jako já a můj přítel, jehož máma podezírala z toho, že se mě chce zbavit. Před cestou na letiště mě plačící babička několik minut křížovala, jako kdybych jela mezi lidojedy a nikdy

se neměla vrátit, což zase znervóznilo mě. Vše se ale zdařilo a 2. září jsem se spoludobrovolnicí Veronikou v pořádku přistála na letišti Indiry Gándhiové v Dillí. Dohromady nás dobrovolníků bylo jen pět s výraznou holčičí přesilou. Tatsa z Japonska byl jediný kluk a brzy se stal středem pozornosti nejen naší, ale i místních Indů. Naši dámskou jízdu složenou z Belgičanky jménem Alice, Italky Aidy, mě a Verči z České republiky doplnil až druhý den.

Pracuji, pracuješ, pracujeme

Práce na workcampu byla různorodá, což mi docela vyhovovalo, protože dělat každý den naprosto totéž by mě asi moc nebavilo. První týden, který jsme strávili v RUCHI Complexu nedaleko Bandh Village (= uprostřed ničeho a krásné přírody – proto jsme se taky tak dali dohromady, protože nikdo neměl kam utéct a prostě jsme museli být spolu), byl trochu náročnější než týden druhý. Dva dny jsme strávili stavbou cesty z kamenů a hlíny. Nechci pomlouvat Tatsua, ale vidět ho držet krumpáč bylo dost komické, a když náš indický vedoucí Mukesh viděl jeho první pokus o použití sekery, raději ji dal mně a zakázal mi půlčovat ji Tatsuovi, aby si neusekl nohu.

Práci několikrát přerušila pauza na čaj, nikam se moc nespěchalo, ale na druhou stranu když jsme pak viděli, jak dokáže jeden velký kámen, který by byl u nás za pět minut venku pomoci bagru, zdržet práci na celý den, člověk si plně uvědomí, jak to mají lidé v místních vesnicích těžké. Další dva dny jsme šli do školy, kde jsme malovali nápisy na věci, které škole věno-

vala „naše“ organizace RUCHI. Zabralo nám to jen pár minut, zbytek času jsme strávili povídáním s dětmi, a jen díky tomu jsem měla pocit, že to nebyl úplně zabitý den. Vlastně dva.

Real Indian experience!

Ten přišel po víkendové pauze a spočíval v celodenním přesunu do Dharamsaly. Ráno jsme brzy vstali podle plánu (i Tatsa, kterého jsme raději zkontrolovaly, protože už jednou zaspal) a včas dorazili na místo, kam měl přijet autobus, ale protože se Mukesh vracel s autem zpět do RUCHI Complexu, přímý spoj nám ujel. Cesta tedy probíhala tak, že nás Mukesh vždy nacpal do nějakého autobusu, kde jsme měli strávit neznámou kolik času, později nás zase vyhnal ven a zmizel, než se opět odněkud vynořil, aby nás nacpal do dalšího busu (pod pojmem autobus si představte něco jako naši starou karosu). Všichni jsme měli své nacpané krosny, Mukesh malý batůžek, a když po 13 hodinách jízdy v asi pěti různých autobusech prohlásil zvesela, že to byl „real Indian experience“, měli někteří chuť ho zabít.

Můj „real Indian experience“ se ale odehrál už o pár dní dřív v Shimle, hlavním městě státu Himachal Pradesh. Nad městem, které oplývá koloniální britskou architekturou, neboť sem jezdila britská koloniální správa, když jí bylo jinde moc horko, se tyčí obrovská rudá socha opičího boha Hanumána (moje první asociace byla vzpomínka na Stalina nad Prahou) a kousek od ní je slavný Jakhoo Temple známý jako Opičí chrám. Opice kolem něj

Pojed'te na workcamp mezi potomky českých osadníků do Brazílie!

Město Bataypora (v překladu Bařova dobrá voda) bylo založeno Janem Antonínem Bařou v roce 1953 uprostřed pralesa ve státě Mato Grosso do Sul. Dnes v něm žije téměř devět tisíc obyvatel včetně komunity potomků československých osadníků. V létě 2008 se zde ve spolupráci s místním krajským spolkem Centro de Memoria Jindřich Trachta a za účasti pěti českých dobrovolníků uskutečnil první workcamp. Společným úsilím dobrovolníků i místních se podařilo zbudovat dětské hřiště. Chceme vás pozvat na šestý ročník tohoto jedinečného workcampu. Tentokrát dobrovolníci navážou na loňský ročník a budou pokračovat ve výstavbě sálu.

Kde? Bataypora, Mato Grosso do Sul
Podmínky: věk min. 18 let, znalost alespoň základů portugalského nebo španělského
 Prožijte nezapomenutelné tři týdny mezi potomky československých osadníků! Umožněte jim setkání s krajany a nadchněte je pro objevování jejich kořenů! Poznejte jinou kulturu i to, jak fajn je věnovat svůj čas dobré věci!
 Pomozte postavit učebnu pro výuku češtiny ve spolupráci s místní komunitou!
 Více informací získáte na adrese outgoing@inexsda.cz.

jsou tak drzé, že vám bez potíží prošacují kapsy – a specializují se na brýle. Raději jsem je tedy schovala, ale když jsem si je v domnění, že už jsem po východu z areálu chrámu v bezpečí, znovu nasadila, přistála mi jedna opice za krkem, a než jsem stihla cokoli udělat, zmizela někam i s mými brýlemi. A protože bez nich se opice dost špatně pronásleduje, nechala jsem to jednomu z místních profík, který je s ní vyměnil za pytlík buráků, a mě tak zbyla jen vzpomínka v podobě okousané nožičky. Doufám, že jí alespoň bylo špatně.

Tibetský problém

Ale zpět k workcampu. Z Dharamsaly jsme ještě kousek popojeli do Dharmkotu, kde se na další týden stal naším útočištěm jeden z místních guest housů. Upřímně řečeno – moc se mi tam nelíbilo. Kvůli blízkosti tibetské kolonie McLeod Ganj je celé okolí plné evropských turistů a tomu se přizpůsobuje i místní nabídka. Téměř každá restaurace se specializuje na nějaký druh evropské kuchyně, a dům, který není guest housem, je alespoň obchodem se suvenýry, oblečením, šperky nebo něčím podobným. Náš program zde byl zaměřený na dopolední práci v místní škole a odpolední poznávání tibetské kultury.

McLeod působí na člověka hodně depresivně a místní obyvatelé odtažitě. Normální Indové se s námi bílými chtěli neustále fotit a povídat si, ale Tibeťané o nás často ani nezavádili pohledem. Po rozhovoru s Mukeshem a jednou Indkou jsme vyrozuměli, že je Indové nemají moc rádi – spousta z nich prý totiž nepracuje a žije jen z darů, které sežene dalajlama. I mniši prý mají auta, motorčky a obecně si mohou dovolit víc než indická rodina, která pracuje. Navíc se Tibeťané uzavírají do své komunity, nedovolují dětem hrát si s těmi indickými a podobně. Myslím, že se tady rodí problém, který může do budoucna vyústit v nepokoje...

Nothing is impossible!

To několikrát v průběhu celého workcampu prohlásil Mukesh a myslím si, že měl pravdu. Přijde mi, že u nás (a obecně v Evropě) se ve všem hledají problémy a důvody, proč to či ono prostě nejde. Ale tady v Indii člověk zjistí, že to nejen jde, ale dokonce je možné se u toho i usmívat a být zdvořilý, a ne jen neustále nadávat na nespravedlnost a svět kolem sebe. Indie je pro spoustu mých známých zemí, které se trochu bojí kvůli všemožným podvodníkům, špině, absenci nezávadné vody ve vodovodní síti či neznámým zvykům. Jakmile si ale člověk zvykne na to, že vodu si koupí v lahvi, hromadu nepořádku, ve kterém se roční divoká prasata (i uprostřed města), prostě obejde, a obrní se vůči žebrajícím dětem a podvodníkům, zjistí, že Indie nabízí i obrovské množství pozitivních zážitků. Třeba nečekané pozvání na čaj od rodinky, se kterou se náhodně potkáte v parku, nebo pár českých slov od muže, který vám poradí s cestou. Zkrátka: Nothing is impossible!

Jana Trpišovská

Jana Trpišovská dokončuje magisterské studium historie na pražské Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Rozhodla se, že se vykašle na pravidlo „první workcamp někde v Evropě, pak teprve dál“, a skočila rovnýma nohama do Indie. Kromě inhalace archivního prachu při studiu dokumentů k diplomové práci se věnuje přípravě programu pro bandu malých vodáků a tvorbě internetových novin pro děti.

WORKCAMPY – KRÁTKODOBÉ MEZINÁRODNÍ PROJEKTY

Workcamps jsou po celém světě oblíbenou formou poznávání cizích zemí a účasti na veřejně prospěšných projektech v zahraničí. Trvají zpravidla dva až tři týdny a účastní se jich pět až dvacet převážně mladých lidí z různých zemí světa, kteří zde společně žijí a pracují. Smyslem workcampů není jen samotná práce, ale také navázání užšího kontaktu s ostatními dobrovolníky a poznání jejich kultury. Pracovní zaměření workcampů je rozmanité: dobrovolníci pomáhají při rekonstrukcích historických památek, pracují v přírodních rezervacích, v uprchlických táborech, podílejí se na organizaci kulturních festivalů apod. Na rozdíl od

brigád je práce na workcampech neplacená. Účastníci mají zajištěno ubytování a stravování, dopravu na projekt si zařizují sami. Nabídka INEX-SDA každoročně obsahuje kolem 2000 workcampů po celém světě. Může se jich zúčastnit kdokoli starší 18 let, kdo se domluví anglicky, existují ale i projekty pro zájemce od 16 let, pro rodiny či pro seniory.

Více informací a on-line přihlášku najdete na www.inexsda.cz. Můžete se také obrátit na Janu Koňasovou (info@inexsda.cz), která zajišťuje vysílání českých dobrovolníků na zahraniční workcamps.

ZKUŠENOST K NEZAPLACENÍ

Už před samotným školením vedoucích jsem měla ve výběru workcampu jasno. Chci do Ústí nad Labem do nízkoprahového klubu! A tohle rozhodnutí mi poměrně zásadně zahýbalo s dosavadním životem...

Matiční, ve kterém kemp probíhal, se nechvalně proslavila na konci 90. let jako ulice s problematickými spoluobčany, a především kvůli kauze spojené s výstavbou zdi. Dnes je tato část vyhlášená a větší

pozornost na sebe strhuje jiná sociálně vyloučená lokalita ležící na druhé straně města – Předlice. Nicméně před 13 lety v Matiční začal působit na základě zmíněných problémů Člověk v tísni a odkoupil dům, ve kterém nyní sídlí klub Nový svět. Přímou v něm jsme pak strávili dva úžasné a akční týdny.

Náplní naší práce bylo zabavit děti navštěvující pravidelně klub a vymalovat část jeho prostorů – klubovnu a chodbu. Zpo-

čátku jsem byla vůči účastníkům i cílům, které jsme si stanovili, trochu skeptická. V minulosti jsem absolvovala několik workcampů a ne u všech se spolupráce vydařila. Jenže! I přes moje pochybnosti bylo složení dobrovolníků, alespoň z mého pohledu, ideální. Všichni se k vytváření programu a rozhodování o volném čase postavili zodpovědně a aktivně, což bylo základem úspěchu. Důkazem byly samotné děti, které se v hojném počtu každý den vracely a trávily s námi svůj čas.

V dopoledních hodinách jsme se zabývali vším, co patří k malování pokojů – škrábali jsme zdi, vybírali a aplikovali barvu, sádrovali a neustále vytírali podlahu (v této činnosti jsme se obzvláště zdokonalili). Odpoledne nás čekala větší, ale o to náročnější zábava – s natěšenými a energickými dětmi. Snažili jsme se kombinovat fyzicky namáhavé aktivity (například oblíbené rybičky, rybičky, rybáři jedou) s představným zemí jednotlivých dobrovolníků a jejich kultur. Nejtěžší úlohu měl mladý Japonec Shogo, jehož si vzhledem k jeho exotickému původu děti oblíbily a nenechaly ho ani chvíli vydechnout. Často se mu pak stávalo, že i na docela nepravděpodobných místech usínal, respektive nabíral síly na další vlnu dětského zájmu. Ale ani ostatní účastníci se nenudili. Do mládežnické Španělky se

zamilovalo všechno mužstvo, srbský pár mluvil prý skoro romsky, Polku krásnou jako obrázek zbožňovala mladší děvčátka, Kanaďanku zase tišší a spíš nekomunikativní jedinci, mě a druhou vedoucí děti prostě braly. Síly byly rovnoměrně rozloženy.

V druhé části týdne jsme pro odlehčení zorganizovali dva společné výlety k vaňovskému vodopádu a na vyhlídku jménem Erbenka. I přesto, že děti nepatřily mezi velké fanoušky túrování, přišly s podepsa-

nými potvrzeními od rodičů a alespoň na chvíli vyměnili prostředí ulice za přírodu. Všechny, nás především, navštívená místa nadchnula. Mě osobně natolik, že teď Ústí vřele doporučuji všem svým známým a dělám mu tak neplacenou reklamu

Náš volný čas, kterého nakonec nebylo tolik, jsme vyplnili seznamováním dobrovolníků s českou klasikou – opékáním buřtů a spaním pod širákem na zřícenině Blansko (opět jsme se ocitli v naprosto dech beroucí lokalitě a potěšil mě přístup dobrovolníků, z nichž nikdo neprotestoval proti způsobu přenocování), výšlapem v Českém ráji (při kterém začala srbská účastnice přemýšlet o lásce Čechů k pěší turistice) a po večerech s místními putykami a nevyhnutelnou degustací piva.

Dva týdny utekly neuvěřitelně rychle. Všichni cítili příjemnou únavu a správný pocit zadostiučinění. Povedlo se nám narušit každodenní rutinu místních dětí a rozzářit jejich klubovnu s chodbou novými barvami. Pokud bych to mohla shrnout jednou větou: workcamp, který se po všech stránkách mimořádně vyvedl!

Tereza Mádlová

Tereza studuje na FSV moderní dějiny Balkánu, střední Evropy a Ruska, vedle toho si oblíbila srbsčinu a albánštinu. Bává ji děti a cestování. Ráda tráví svůj čas s přáteli. Dobrovolničení provozuje poměrně dlouho, absolvovala workcampy na Balkáně a aktuálně se zapojila přes ČVT do projektu zaměřeného na romské děti.

ZÁPISNÍČEK Z WORKCAMPU V MEZNĚ

Už je to tu zase, počtvrté. My, obec Mezno, zorganizujeme a finančně zajistíme workcamp a INEX-SDA jej nabídne dobrovolníkům po celém světě a zajistí dva vedoucí, kteří se budou o dobrovolníky starat. A teď je červen, den před začátkem workcampu, a jeden vedoucí, Alexis, už tu je.

Společnými silami upravujeme prostory, kde budou ubytováni následující dva týdny. Navážeme matrace, polštáře, povlečení, nádobí, jídlo do začátku, ale třeba i hry, psací potřeby a papíry. Alexis vypisuje pozdravy v různých jazycích na uvítací tabuli a pulíruje podlahy, aby první dojem dobrovolníků byl co nejlepší. Druhý den okolo poledne mezi prvními přijíždí i druhá vedoucí, Vendy, a první zahraniční dobrovolnice Roh z Jižní Koreje. A hned je tu první zádrhel. Nevystoupily z vlaku.

Naštěstí další zastávka leží jen tři kilometry od Mezna, a tam už se to povedlo. Postupně přijíždí i Julien z Kanady, Mathilde z Francie, Marie z Německa a večer pak kamarádky Gunseli a Damla z Turecka. Ještě zbývá Polina z Ruska, ale ta se objevuje až další den před polednem.

Osmá hodina ránní a my začínáme. Hned šup na valník zapojený za traktor z roku 1964 a jede se do lesa uklízet, co zbylo po těžbě. Práce je to náročná, ale dobrovolníci i místní jsou fakt odhodláni splnit svůj úkol na jedničku. Správce lesa je z nich nadšený. Postupem času elán polevuje, ale zatínají zuby a pracují dál. Navzájem se povzbuzují historkami, jednoduchými soutěžemi a slovními hrami. Během jednoho týdne odvedou spoustu práce, která je za nimi vidět. To je ale jen jedna část jejich pracovní náplně – ta spíše manuální. Druhá je zaměřena na setkávání s lidmi – na boření stereotypů a představení jiných kultur a zemí. Během odpolední zasedají dobrovolníci ke společnému stolu, promýšlejí vlastní prezentace a vytvářejí plakáty, kterými zvou místní na večerní setkání s nimi. Zároveň vymýšlejí lehké, ale trefné slogany v češtině, jimiž osobně oslovují místní občany a zvou je na dvě organizovaná večerní setkání s nimi. Odezva je skvělá a víc než pár stereotypů a předsudků určitě bere za své.

Po prvním týdnu ustupuje manuální práce do pozadí. Namísto toho pomáhají organizovat dětský den a jezdí do škol v okolí. Jejich osobně připravený program prezentovaný v angličtině a následně přeložený většinu dětí, studentů i učitelů zaujme. Malé děti upoutají tradiční pohádky a pověsti dobrovolníků a snaží se uhádnout jejich konec. Ti starší je vyzpovídávají a fascinuje je, jak jiní i stejní vlastně ti cizinci jsou. Někteří poprvé v životě slyší a vidí skutečně využití anglického jazyka v českém prostředí. Zároveň se dozvídají o cizích zemích i o možnosti dobrovolničit, a hlavně to, že cizinci a cestování jsou fajn.

Nicméně projekt přináší mnoho výhod i samotným dobrovolníkům. Kromě dobrovolné práce poznávají a zkoušejí mnohé nové, procvičují anglický (i český) jazyk a zažívají spousty legrace. Pro někoho je novou zkušeností jízda na kole (a následný pád do kopřiv), česká slivovice nebo obyčejné trampské posezení u ohně a grilování kuřat u místních na zahradě, pro většinu speciality české kuchyně jako je dršťková polévka nebo houskové knedlíky, a pro všechny vlastní hlášení v místním rozhlasu a výlety do měst, jako jsou Český Krumlov, České Budějovice nebo Tábor. Zároveň je stíhá i mediální kampaň. Hned druhý den práce Julien vypráví reportérovi Českého Radiožurnálu, proč se rozhodl přijet zrovna do Mezna, a Alex zase jaké to je vést dvoutýdenní dobrovolnický projekt.

Čas letí a dva týdny uběhly jako voda a je tu sobota, na vozík se snášejí matrace, nádobí i vše ostatní, co bylo navezeno. Vytře se podlaha a zamkne se. Batohy se hodí na záda, každému se dá pusa na tvář, zamává se a zazní „sbohem, třeba někdy příště“. Workcamp je za námi. Všichni jsou pryč a najednou je Mezno zase o něco prázdnější...

Iva Vančurová

Iva pochází z Mezna, kde letos již počtvrté organizovala ve spolupráci s INEX-SDA workcamp. Sama má za sebou dva workcamps v zahraničí – v Indii a ve Walesu. K dobrovolnictví se dostala v podstatě omylem v roce 2001, kdy byla svým tehdejším zaměstnavatelem, MěÚ Sedlec-Prčice, pověřena vést jím pořádaný workcamp. Dnes je pro ni dobrovolnictví součástí každodenního života a zatahuje do něj i svého malého syna Davida, který si ze všech letošních dobrovolnic udělal své chůvy.

WORKCAMPY V ČESKÉ REPUBLICE

V ČR pořádáme ve spolupráci s našimi regionálními partnery každý rok více než 35 krátkodobých dobrovolnických projektů, kterých se účastní téměř 400 dobrovolníků z různých zemí světa včetně České republiky. Skupina 7–16 především mladých lidí žije po celou dobu trvání projektu společně a pracuje v dané komunitě na společensky prospěšném projektu. Společně se podílí například na údržbě či opravách historických památek, ochraně životního prostředí, pečují o děti či organizují festivaly nebo pracují na bio-farmě. Mezinárodní dobrovolnictví takto v sobě spojuje příležitost k intenzivnímu interkulturnímu poznávání a možnost přímé pomoci místním komunitám.

Pro tyto projekty INEX-SDA školí ročně přibližně 60 dobrovolných vedoucích, kteří vedou skupinu mezinárodních dobrovolníků a stávají se prostředníky mezi dobrovolníky, místní partnerskou organizací a místními obyvateli. Podmínky pro vedoucí jsou: věk min. 18 let, komunikační úroveň angličtiny a účast na jarním školení.

Pro více informací o projektech v ČR nebo o tom jak se stát vedoucím workcampu můžete kontaktovat **Renatu Lupačovou** na adrese projekty.cr@inexsda.cz.

FOTBÁLEK V ROCE PŘEMĚNY

Kampaně Fotbal pro rozvoj má za sebou sedmiletou historii. Do České republiky od roku 2006 zavítalo přes 70 mladých fotbalistek a fotbalistů z keňské organizace MathareYouth Sport Association. Odvezli si nejen mnoho dárek od svých hostitelských rodin, ale i ujištění o tom, že to, co dělají – a jak to dělají – zajímá svět kolem nich, a to i české studenty, kteří netušili, že se dá i kopat za lepší svět – a že v Keni vědí jak na to!

Alena i po několika letech ukazuje svým přátelům společnou fotografii s Johnem, jak spolu po zápase popíjejí poličské pivo a baví se o tom, jak se žije mladým lidem u nás a u nich. Mary má v chatrči vystavený dres Česka proti chudobě s podpisem Tomáše Ujfalušiho, který je jí milou vzpomínkou a odměnou za to, že dvakrát týdně učí fotbal malé děti v jedné z chudinských čtvrtí v Nairobi, kde jsou příležitosti trávit volný čas velmi omezené.

Od počátku projektu jste značku Fotbal pro rozvoj mohli vidět na fotbalových hřištích i v kinech před hlavním filmem nebo na dokumentárních festivalech. Mluvili jsme o jiném rozměru fotbalu do rozhlasu i do televize. Vydali jsme na toto téma pár publikací. Příznivci fotbalu četli například v denním tisku o tom, že „proti chudobě může pomoci také fotbal a hry“, mohli jste se přijít podívat, „jak se hraje africký fotbal v Česku“ nebo nás přijít podpořit na akci stejně jako „Ujfi, který změnil tvář“.

Fotbal pro rozvoj byl jak setkáním středoškolských studentů s mladými lidmi z organizace MYSA, tak i našim útokem na média. Za tuto dobu projekt ušel kus

cesty, a to díky práci mnoha lidí, nadšení přidružených fotbalových i nefotbalových organizací a podpoře sponzorů, kteří nám od počátku stále fandí. Jana Miléřová za svého působení v INEX rozpoutala v srdcích mnoha mladých lidí zápal pro opomíjený, ještě tenkrát tzv. třetí svět. Talent Robina Ujfalušiho pomohl proniknout s tématem rozvíjející se Afriky skrze fotbal do médií. Stejně výrazně se do projektu vepsal zápal a dobrosrdečnost absolventa katedry mezinárodních rozvojových studií Pavla Žwaka.

Společně – ale jak?

Koncem roku 2011 jsme se rozhodli projekt obléknout do nového kabátu v reakci na současně trendy rozvojové spolupráce, vzdělávání v České republice a dění ve společnosti. Prvotní myšlenka šíření osvěty o rozvojové problematice pomocí fotbalu zůstala nedotčená. Aktivně jsme zapojili organizace pracující s mládeží, pro které je fotbal s jiným rozměrem inspirativní stejně jako pro občanská sdružení, která usilují o obnovu veřejného života v mikroregionech. Především jsme vsadili na tvořivou spolupráci mladých lidí z organizace MYSA a dobrovolníků občanského sdružení INEX-SDA, kteří společně vytvořili tým ambasadorů kampaně.

Mladí lidé tak měli příležitost samostatně identifikovat společná témata v dnešním globalizovaném světě a vyjádřit veřejně svůj postoj. Během letošního horkého léta – po dobu čtyřiatřiceti dnů – odehrála fotbalová jedenáctka několik turnajů bez rozhodčích, putovala napříč republikou

s pouličním představením na téma bohatství versus chudoba, s workshopy navštívila několik mládežnických center i letní tábor. Někteří mluvili o své zkušenosti do rozhlasu, jiní psali články na webové stránky kampaně a povídali si s lidmi, které potkali při svých cestách republikou s nadějí, že se lidé, které oslovili, začnou více zajímat o dění kolem sebe.

Pro každého z nás byla měsíční pout významnou životní zkušeností. Každý přišel se svým příběhem, rozdílnými zvyklostmi a návyky z domova i ze školy, jinými potřebami a možnostmi. Výzvou, se kterou jsme při plánování projektu nepočítali, se ukázala nutnost spolupráce všech jedenácti lidí po celou dobu kampaně. Vzájemné střety a nepochopení vedly k frustraci a letargii. A tak jsme začali společně mluvit – mluvit otevřeně, proč se nám některé akce nedaří, zkoušeli to jinak, a znovu mluvili.

Na konci kampaněové štače všech jedenáct mladých lidí společně pozdvihlo pohár za fair play. Měli z toho obrovskou radost. Snad proto, že věděli, že jim právem náleží za náročnou práci, kterou odvedli nejen na fotbalovém poli, ale hlavně mimo něj.

Když jsme si spolu poslední dny povídali o tom, co prožívali, uvědomila jsem si, že jim mimo jiné fotbalová kampaně v tomto novém pojetí dala velký prostor k objevování sebe samých. A tak mohli někteří pocítit na vlastní kůži, že respekt není o obdivu, že solidarita neznamená jen materiální výpomoc a že tvořivá spolupráce vyžaduje, že dáte druhému prostor, a především vzájemnou důvěru.

Mladí ambasadori se vrátili domů, pokračují dále ve svých plánech a životech. Jsou bohatší o novou zkušenost. O takovou, jež může svou troškou přispět ke společenskému rozvoji, který ocení i generace po nás. Ať jde o Keňu nebo Česko!

Lucie Juříková

koordinátorka kampaně

Bojový pokřik – Tým ambasadorů na prvním turnaji po týdně

TÝM FOTBALU PRO ROZVOJ DOBÝVÁ HRAD HARTENBERG

Ještě v roce 1978 tu seděly děti v lavicích, teď je tu provizorní ubytovna pro tým Fotbalu pro rozvoj. Místo lavic matrace na zemi, jediná učebna slouží mladým Čechům a Keňanům jako noclehárna, jídelna i společenská místnost. O jednu sprchu se tu všichni dělají s dalšími patnácti účastníky souběžně probíhajícího workcampu.

Řeč je o bývalé škole v Hřebeňech, malé vesničce, která čítá sice jen několik málo domů, ale také jeden hrad. I když hrad je pro Hartenberg možná trochu nadnesené označení. Jde zatím spíše o ruinu ve výstavbě, ale skutečně jen zatím, protože místní nadšenec a majitel Bedřich Loos má s ruinou stejně jako s budovou školy velké plány.

Postupně oba objekty rekonstruuje a do obnovy se zapojují i místní – spolky, obec, dobrovolníci, a to jak domácí, tak mezinárodní. Hartenberg hostil workcampy, jichž se účastnily už stovky dobrovolníků ze šedesáti zemí. Dobrovolníky mu zprostředkovává právě INEX-SDA, a na základě dlouholeté spolupráce se zrodila i myšlenka letos poprvé propojit workcamp s kampaní Fotbal pro rozvoj. Tak došlo k tomu, že se tu pořádá i první fotbalový turnaj na hradě Hartenberg v tomto tisíciletí. S pomocí dalších se Bedřichovi podařilo alespoň částečně budovu školy zprovoznit a vybudovat obstojné travnaté hřiště na fotbal tam, kde před dvěma měsíci byla neprůnikatelná houština.

„Díky Fotbalu pro rozvoj máme na Hartenberku poprvé někoho z Afriky,“ říká Bedřich. Během pobytu týmu Fotbalu pro rozvoj se tu sejdou několik nesourodých skupin. Tím, že se tu těch pár dní setkávají, se vzájemně obohacují a inspirují. Jiná dimenze fotbalu se tu projevuje skutečně naplno; málokdy se dají dohromady malí kluci z vesnice (tým Hřebeňáci), Romové vykonávající veřejně prospěšné práce (hrají pod příznačným jménem AC Roma), mladí dobrovolníci z celého světa, zastupitelé obcí, studenti středních škol s učiteli

a neziskové organizace tvořící další týmy. Hřiště je tu ale spíš jenom takovým odrazovým můstkem, který nabízí prostor pro lámání bariér a vzájemných předsudků.

Turistický potenciál se tu – možná naštěstí – ještě nepodařilo naplno rozvinout. Přestože je letní sezona, setkáte se tu jen s pár místními. Asi i proto si tohle místo drží příjemně zastaralou atmosféru, kterou zajímavě ozvláštňuje právě přítomnost lidí, jimž záleží na tom, co a jak se tu odehrává. Až se podaří celou školu opravit, měla by sloužit jako zázemí pro takové lidi. Budou se tu pořádát další workshopy a akce, které je spojují. Jako třeba už brzy tábor dětí ze sociálně vyloučených lokalit nebo mezinárodní divadelní festival.

Jitka Hausenblasová,

PR koordinátorka projektu Fotbal pro rozvoj

Hartenberské podhradí ožilo fotbalovým utkáním

STŘÍPKY ZE ŽIVOTA AMBASADORŮ KAMPAŇ FOTBAL PRO ROZVOJ VE FOTOGRAFIÍCH TOMÁŠE PRINCE

u společného tréninku – Akční den Kobylisy.

Bohatství, nebo Chudoba? – Pouliční představení ambasadůrů na náměstí Republiky v Praze.

Na cestě – Přejezd napříč republikou nám občas zkomplikovalo to, že do některých koutů naší vlasti nejezdila hromadná doprava, takže se muselo jít pěšky.

Dá se hrát fotbal bez rozhodčích? – Klukům z výchovného ústavu to šlo – Akční den v Nepomyšli.

Přijďte na akční den – Propagace akce v Nepomyšli v okolních vískách.

“WHEN YOU WASTE A TICK OF A SECOND IT IS GONE AND CAN NEVER BE RECOVERED”

Kevin Odhiyambo Oyim is a passionate footballer who plays for a second division league and volunteers at Mathare Youth Sport Association as a head referee and a football coach for young children. He was selected by the Executive Council of the organization to represent good practices during our campaign Fotbal pro rozvoj. Together with Štěpán Kyncl they took initiative to mediate football tournaments during Action Days according to streetfootball rules.

The campaign is almost over. Tomorrow you are flying home. If you had a chance to participate in the same campaign again, would you personally do something differently?

Yes, I'll try to work on my critical thinking, come up with ideas and have self-esteem to share them with my team, because at first I had ideas but I had doubt about the reactions coming from them. But at the moment after the campaign we all have reached a level that I think I am confident to share my ideas and be challenged, get suggestions from others and contribute towards even better campaign. *If you could describe this campaign in one word, what would it be?*

Brilliant.
Because?

Because from the start I knew that nothing comes easily, first the challenges but at the end in Ostrava I saw a smile

from each and every one of us. And we winning the fairplay trophy once out of five times. That was a plus. It brought up the brilliance and the beauty of the campaign.

There were many people and stories you have encountered during your stay here in the Czech Republic. If you can pick a moment that you want to treasure, you don't want to forget, what would it be?

The moment was when we were leaving Ostrava, because the host Rudolf was in tears. It touched me emotionally. I saw that someone from very different culture really enjoyed my stay with him and could not hold his tears back to see that Africans

are leaving. So to me I saw true value of human being.

I have heard that Ostrava people have the greatest heart in the whole country. Some-time I joke and say it should be the capital if it is true. However, there were also some hard times we all had to face. What would be the hard moment for you that you wish not to come across again?

The hard time I would like to forget was the thunder storm in Chmelištná. It was somehow scary because it's something I have never come across in my entire life and I had a feeling that maybe it was God's plan that maybe my life would end in Europe.

That was really scary to me too and also sleeping in a simple wooden shelter with the wind, and leaking water, that did not help. I think we all had hard times there.

After the storm I could not sleep and it was 2:30 in the morning and I stayed awake until the next night.

I would like to move to another topic and that is connected to your return home. Is there anything you have experienced here and now thinking of using back at home?

From Europe I have learned the true value of time because I have seen that when you waste a tick of a second it's gone and can never be recovered. Second, is how the Europeans tackle the issues in a very simple and clear way.

Can you give me an example of what you exactly mean?

The workshops were totally different from the workshops I have been attending back at home, because back at home it's more books, less practical. But here the workshop was simple but at the end of the workshop the message we wanted to give to the children and young people taking part in the workshop was much easier understood and it was fun. To many

Africans the word workshop means staying indoors for most part of the day and working with books. I like the European style of workshop. It is very simple and precise. Participants get more engaged because they are sharing ideas. And even you as the one conducting the workshop, it's easier for you to learn from it because it's more interactive.

Talking about learning, you spent time together with ten other young people. Most of them you had not met and worked before. What was it like?

I have learnt that each and every person in the group has his strong point and a weakness because we are all unique. So working as a team brought a unity. Let me

call it like a recipe, there was a bit of drumming, there were the intellectuals who were critical thinkers, footballers, dancers. These different qualities were brought together and it made the campaign more powerful and colorful.

Is there something I forgot to ask and you would still like to mention?

I would like to thank everyone who have made the campaign a success. I pray that the campaign goes on, because I think through the campaign both Kenyans and Czechs will have millions and millions of good future leaders. That's my prayer.

**Edited by Lucie Juříková
and Kevin Odhiambo**

BECOMING A LOUDSPEAKER

It is Saturday afternoon, we are in the middle of the campaign, and I am spending it in a circle of approximately twenty kids of different ages who are here in a summer camp near Pustá Rybná to spend their summer holiday.

The informal discussion about Africa is about to start and my role of a facilitator orders me to introduce the project and to shoot out the first question: What comes to your mind when thinking about Africa? The initial brainstorming reveals that the African image sketched in the heads of the children is dominated by a huge sun with a safari-kingdom of giraffes, lions and zebras hereunder. The human figures are very often captured with an empty stomach while searching for a source of water. Some people might be drumming, dancing or playing football. Others are fighting a war.

How to react to such an image? How to broaden its perspective and insert colors?

I remind myself I am not the right painter to hold the brush and so I am passing it to my left, to a person with finer skills.

Hellen is my Kenyan counterpart and I'm happy she's sitting in the circle with me. Her language seems to be closer to the kids', maybe because it's not marked by elaborate development jargon like mine. The children are focused, patiently waiting for my translation into Czech. The flow of questions towards Hellen appears to be endless and I'm astonished by their sensibility.

I feel quite proud when I realize I'm in fact the means through which she can speak up to the people in my country. A voice that would normally be too remote and silent to be heard and understood is suddenly growing stronger in volume. And the loudspeaker is me.

Veronika Semelková

Campaign Ambassador

FOTBAL PRO ROZVOJ

Jádrem projektu je měsíční osvětová kampaň, kterou nezisková organizace INEX – Sdružení dobrovolných aktivit realizuje již sedmým rokem společně s keňskou mládežnickou organizací Mathare Youth Sport Association ve spolupráci s vybranými organizacemi pracujícími s mládeží v oblasti neformálního vzdělávání a občanskými sdruženími usilujícími o obnovu veřejného života. Ve spojení s mediální kampaní probíhají fotbalové turnaje, kulturní představení a workshopy, které realizují mladí lidé vybraní z obou organizací.

Záměrem projektu je zprostředkovat veřejnosti netradiční formou informace o globální problematice a rozvojové spolupráci. Projekt Fotbal pro rozvoj je součástí kampaně Česko proti chudobě a jeho dlouholetým patronem je Tomáš Ujfaluši. Projekt je realizován díky prostředkům České rozvojové agentury a Ministerstva zahraničních věcí ČR v rámci Programu zahraniční rozvojové spolupráce ČR.

Pokud máte chuť se do kampaně zapojit jako ambasadoři, partneři nebo dobrovolníci, podrobnější informace se dozvíte na www.fotbalprorozvoj.org nebo kontaktujte koordinátorku projektu Lucii Juříkovou na fotbal@inexsda.cz.

STEREOTÝPEK DISKUTUJE, DOBROVOLNIČÍ A STMELUJE

Co jsi dal do práce a co ti dala ona? „Srdce, ruce a záda...a ona mi vrátila parádní pocit, že jsem pomohla na dobrém projektu“

Už druhým rokem zveme studenty středních škol na akce mimo běžné vyučování. Bereme je do míst, kde místní sdružení pracují dlouhodobě na společensky prospěšných projektech. Dáváme jim příležitost ochutnat něco ze světa dobrovolnictví a prostředí, ve kterém se běžně nepohybují. Otevíráme prostor pro setkání mezi sebou ať už v rámci třídy či školy i pro setkání mezi kulturami. Objevujeme společně hranici jinakosti – i naše reakce na ni –, a také hodnoty, jimiž se řídíme. Začínáme diskusi – o podstatě respektu a významu spolupráce, o možnostech jak být sami aktivní.

Těší nás, když studenti oceňují, že dostali příležitost „mluvit spolu“ a „navzájem se poznat“, i to, když přijdou otevřeně s kritikou a vlastním řešením. Každý kurz, miniworkcamp, každá třída je jiná – učíme

se navzájem a věříme, že tam někde je podstata všech prevencí proti xenofobii a jádro interkulturního vzdělávání, jak jej chápeme v rámci projektu Stereotýpek v nás. Jak se daří zasévat semínko ochoty k dialogu, se ukáže až časem, díl práce, do které se studenti díky projektu pustili, se ale změřit dá. Díky všem, kteří se letos podíleli na přípravě masopustu v Chřčči, výsadbě tisíce stromů na svazích Jizerských hor, pěstování zeleniny na biofarmě v Camphillu, obnově statku v Osinalicích. Díky i všem lektorům, kteří se zapojili do vedení prožitkových kurzů. Máme za sebou čtyři další plavby na Poseidonu a zatím si všichni ztroskotaní navzájem pomohli k záchraně. Díky všem učitelům, kteří mají odvahu překročit hranice sborovny a se studenty se bavit!

ÓDA NA PRVNÍ TŘÍDU

Čelenky, drahé šaty a lesk,
kaviár, účesy a noblesní děs!
Kozáčky, perly a zlato,
kašlu vám na to!
Tančit s povýšením,
hrát ruletu,
žít s pohledem nadřazeným
a dělat si ostudu!
Tváří se jak pávi,
přítom to jsou srabi!

(Francoise Villon při plavbě na lodi Poseidon)

Úžasná atmosféra na lodi, totální věrohodnost, poznání různých charakterů skrze námi hrané role i poznání sebe sama

STEREOTÝPEK V NÁS

Cílem projektu Stereotýpek v nás je prevence xenofobie a rasismu u žáků středních odborných škol v pěti krajích České republiky. Hlavními vzdělávacími oblastmi jsou interkulturní semináře a dílny (na školách), prožitkové kurzy a miniworkcamps (mimo školu). Projekt probíhá v období červen 2010 až květen 2013.

Kontakty: vzdelavani@inexsda.cz, stereotypek@inexsda.cz

Web: <http://stereotypek.mkc.cz/>, FB: <http://www.facebook.com/stereotypek>

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

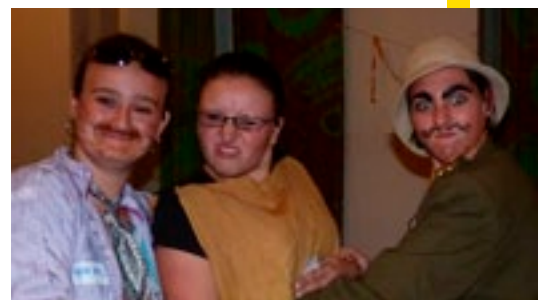

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

STEREOTÝPEK VE 3. S

Že školní výlety jsou nudné, rozhodně neplatilo pro náš školní výlet. Aktivně jsme prožili dva a půl dne ve staré škole v Kosteckých Horkách u Chocně. Zažili jsme spoustu překvapení a zajímavých aktivit. Odesli jsme si mnoho nových zkušeností a poznali odlišný životní styl. Odjeli jsme unavení, ale přesto to byl nezapomenutelný zážitek, který můžeme doporučit všem.

Studentky SOŠ a SOU Kutná Hora, prožitkový kurz 3.–5. 10. 2012

Mohli jsme si zkusit, jak se cítí lidé s hendikepy a umět si s tím poradit

PROŽITKOVÝ KURZ

Když mi bylo ve škole oznámeno, že naše třída je vybrána na třídení výlet, kterému se říká prožitkový kurz a organizuje ho Stereotýpek v nás, absolutně jsem netušil, co je to zač a všechno jsem pečlivě googloval. Na infu ve škole stálo, že si máme vzít s sebou nějaké typické jídlo, což mě zaskočilo – ale fajn, řekl jsem si.

V den odjezdu se naše třída sešla před školou a vyrazili jsme směr Kostecké Horky.

V autobuse jely nejrůznější historky a také nápady, jaké to asi bude. Po příjezdu jsme byli přivítáni a zanedlouho startoval program. Vše bylo pojato s humorem a první, co jsme zažívali, bylo seznamování s lektory, ovšem takovým způsobem, že oni zprvu neodpovídali vůbec, následně ano – ne a my jsme o nich museli zjistit co nejvíce informací a jako skupina každého lektora prezentovat. Kolikrát naše nápady a postřehy rozesmály celou budovu.

Dále následovala spousta legrace při aktivitách. Znenadání přišel večer, na který jsme se těšili, protože jsme vůbec netušili, jak bude probíhat. Všichni si přinesli svá jídla, která byla k rozdání, a všichni jedli a ochutnávali, jak to jen bylo možné. Právě u této večeře jsme se skvěle bavili. Různé vtipy o přejedenosti byly skvělé. Nakonec vše dovršily paní kuchařky, jež nám přinesly k večeři čochu. O zábavu bylo postaráno geniálně. Vtipy nejen o přejedenosti, ale i plynatosti – prostě geniální. Na legrácky o krušných večerech s hustým vzduchem si za pozdního večera už nikdo ani nevzpomněl; užili jsme si ho až do večerky, kterou jsme měli po dohodě nastavenou na krásný čas.

Druhý den následoval ranní program venku, opět paráda. Byli jsme vyhnaní občané s handicapem a jako skupinky jsme soutěžili, kdo doběhne dříve k hranicím. Tento den jsem se ovšem nejvíce těšil na večer. Přenesli jsme se do první poloviny 20. století na palubu luxusní lodi Poseidon. Každý dostal svou roli a trávili jsme příjemný večer v opravdu krásné společnosti. Osobně jsem bral roli nesmírně vážně, a přestože jsem kluk, hrál jsem postarší dámu z první třídy, věrnou manželku všemi uznávaného doktora, a myslím, že jsem působil věrohodně. Celá třída se bavila a neskutečně jsme si to užívali. Atmosféra byla opravdu jako na lodi. Ovšem najednou nastalo něco neočekávaného.

Loď, na které jsme pluli, se začala potápět, až se nakonec přetočila, a tím počala záchranná akce. Všichni jsme se ustrojili, jak jen to bylo možné, a svižným tempem jsme opustili budovu a zbytek večera trávili venku plněním úkolů, které symbolizovaly útek z lodi. V tu dobu byla tráva mokrá, venku zima, tma, a my jsme se rozdělili do skupin. Dostali jsme rozstříhanou mapu, kterou jsme museli slepit, baterku, a šlo se. Pole-nepole, louka-nelouka jsme šli bez ohledu na to, po čem zrovna šlapeme. Celou cestu mi neodcházela humor, přestože občas nastaly krizovější situace či těžší úkoly. Každopádně pozdě večer, prakticky v noci, jsme se vrátili, zhodnotili průběh večera, vysprchovali se a utahání jsme usnuli. Celá akce sloužila ke stmelení naší třídy a naučení se týmové spolupráci a její organizaci.

Další zážitky, které mi utkvěly v paměti, bylo povídání si nad čaji v kruhu. Každý včetně našich profesorů se zapojil. Princip byl jednoduchý, vyrobit si kartičky „ano“ a „ne“ a na kladené otázky kartičkou odpovědět. Takové věci mám moc rád, hodně se dozvíte o lidech, se kterými se prakticky denně setkáváte. Hru jsme pojali celkem vážně a doplňovali ji různými komentáři.

Skvělé myslím bylo, že nikdo z naší třídy neměl jedinou výhradu.

Prožitkový kurz ve mně zanechal velký dojem, a jelikož jsem se nikdy v životě neúčastnil tábora nebo čehokoli podobného, byl jsem opravdu překvapený. Cestou zpět jsme si povídali a shodli se na tom, že jet na tento prožitkový kurz byl skvělý nápad. **Za třídu 2.bo OA, SOŠ a JŠ Hradec Králové Josef Kubec, prožitkový kurz 19.–21. 9. 2012**

Když jsem to tu poprvé uviděl, řekl jsem si „Bože, co to je!? Já chci domů!“, ale nakonec se mi odtud ani nechce

PRVNÍ SEZONA DOKU JE ZA NÁMI ANEB CO SE UDÁLO A CO SE CHYSTÁ?

Poslední dubnovou neděli bylo v devčické Klubovně pořádné živo. K poslechu a počtě dobrovolnické práce hrály kapely Jazz in Deed a The Nicotine Pills, promítaly se fotografie na téma Dobrovolník v akci a ochutnávaly se dobroty z různých koutů světa. Uvařili je dobrovolníci v rámci jednoho ze tří jednodenních mikroworkcampů proběhnuvších o třech dubnových nedělích v Praze. Kamera místní televize Metropol zamířila na jednu z organizátorek Šárku Čapkovou, která ochotně vysvětlila smysl celého toho bujarého veselí – symbolické zakončení měsíční kampaně s názvem Měsíc mezinárodního dobrovolnictví – jednoho z projektů členů Dobrovolnického Klubu DoK, který 28. dubna 2012 oslavil své první narozeniny.

DoK vznikl pod hlavičkou INEX–SDA jako dobrovolnická platforma s cílem vytvořit prostor pro účastníky mezinárodních workcampů a další akční dobrovolníky, kde by se mohli setkávat, sdílet své zážitky a zkušenosti a společně vymýšlet a tvořit nové obecně prospěšné projekty. A zdá se, že to zafungovalo. Jen během roku 2012 aktivní členové DoKu zrealizovali celkem šest projektů a uspořádali více než desítku dobrovolnických setkání v Praze, Brně, Olomouci a dalších městech. Úspěšně zažádali o granty u Magistrátu hlavního města Prahy a Nadace Vodafone. O jejich aktivitách informovala místní i celostátní média, se svými projekty pronikli na půdu několika vysokých škol, ale také do ulic Prahy a dokonce i na návsi několika malých vesnic. Podařilo se jim tak myšlenky a atmosféru mezinárodního dobrovolnictví přímo zprostředkovat několika stovkám mladých lidí z ČR i zahraničí a nepřímo pak několika tisícům lidí

z celého spektra populace. Když po roce sčítáme všechny úspěchy téhle party nadšených a schopných mladých lidí, nutí nás to před jejich výkonem hluboce smeknout. A co že to všechno vlastně vymysleli?

Dobrovolníci v akci

Určitou předehrou věcem příštím byla v prosinci 2011 tradiční oslava Mezinárodního dne dobrovolníků (5. prosince), na které jsme zároveň oslavili 20. narozeniny INEXu. Programově pestrý, veselý a vydatně navštívený večírek v pražském Café v Lese zorganizovala šestice čerstvých navrátílčů z workcampů a byl tak položen základ k pracovní skupině Produkce. Ta před sebe hned po Novém roce postavila novou výzvu: zorganizovat kampaň zacílenou na propagaci mezinárodního dobrovolnictví. Tak se zrodil již zmiňovaný Měsíc mezinárodního dobrovolnictví. Organizátoři jej zahájili pouličním flashmobem před pražskou Národní technickou knihovnou. Následovaly dva dobrovolnické večírky a především tři mikroworkcamps, které nabídly zájemcům jednodenní ochutnávku toho, jak to na takovém workcampu vypadá. Účastníci tak svou práci mohli podpořit a seznámit se s činností dvou nevládních organizací – sdružení migrantů AMIGA a sociálního podniku KoKoZa usilujícího o rozvoj kompostování bioodpadu a zahradničení ve městě. Do kampaně se zapojila také akční skupina dobrovolníků z Brna, kteří ve spolupráci se sdružením environmentální výchovy Chaloupky úspěšně zrealizovali celovikenový miniworkcamp.

Činily se ale i další projektové skupiny DoKu. Autoři putovní výstavy Dobrovolníkem v ČR podpořené Nadací Vodafone přiblížili veřejnosti prostřednictvím svých

fotografií atmosféru českých workcampů. S výstavou postupně navštívili univerzity v Praze, Olomouci, Brně a Hradci Králové, Českých Budějovicích, ale i několik obcí, kde se tyto workcamps konaly. Projektová skupina Lektori a školitelé zase o posledním březnovém víkendu zorganizovala autorský prožitkový kurz Na jedné lodi. Během tří denní odyssey naplněné po okraj neetnickými a překvapivými aktivitami si účastníci mohli otestovat limity své psychiky, tělesné zdatnosti a zakusit na vlastní kůži, co znamená zážitková pedagogika v praxi. Ani sedm navrátílčů ze stáží v zemích globálního Jihu v rámci programu GLEN se nenechalo zahanbit. Na konci června se společně na kolech vydali po několika českých vesnicích se svým Globálním cirkusem. Na náměstích hráli pouliční divadlo, v kulturních domech pořádali besedy a před místními Jednotami pořádali workshopy pro děti na témata spojená s odpovědnou spotřebou a trvale udržitelným rozvojem.

Mnozí členové DoKu se během roku zúčastnili také tematických seminářů vedených profesionálními lektory. Mezi hlavní témata letos patřil rozvoj lektorských dovedností, práce s médii či projektové řízení a psaní grantů. Veškeré semináře byly zaměřeny maximálně prakticky, takže si účastníci mohli vyzkoušet např. videotrénink, psaní reportáže v terénu či sepsování vlastní projektové žádosti. Aktivním členům DoKu se tak alespoň touto cestou snažíme poděkovat za jejich práci a nadšení, které do ní vkládají.

A jaké že jsou plány na rok 2013? Dá se přinejmenším očekávat, že všechny letošní akce se drobnými obměnami uskuteční v následujícím roce znovu. Na obzoru se ale objevují další zajímavé náměty na projekty – posuďte sami: Dobrovolnická kavárna, Multikulturní festival! Nowruz, interaktivní on-line mapa workcampů nebo herník a kuchařka pro vedoucí – no nezní to zajímavě? Pokud je vaše odpověď ano, zbývá už jen to jediné, zapojit se! Bydlíte-li v Praze, stačí dorazit do Café v Lese, kde každou poslední středu v měsíci pořádáme tzv. INEXpuby. Pokaždé přichází někdo nový jak z ČR, tak i ze zahraničí. Společně diskutujeme o různých tématech, zveme zajímavé hosty, tvoříme a samozřejmě vychutnáváme speciality podniku! Podobná setkání se čas od času konají také v Brně a Olomouci. A k doví, třeba letos budeme mít premiéru i v jiných městech.

Máte pocit, že se s DoKem můžete leccemus užitečným přiučit? Vrtá vám v hlavě vlastní nápad na zajímavý projekt a rádi byste pro něj získali lidské zájemství a podporu? Nebo prostě jen máte chuť přijít, potkat zajímavé lidi a inspirovat se? Tak se zastavte! Aktuální info najdete na našem webu dok.inexda.cz.

Na setkání se těší
Ondřej Bradáč a Lukáš Policar

PUTOVNÍ VÝSTAVA DOKUMENTÁRNÍCH FOTOGRAFIÍ

Putovní výstava dokumentárních fotografií Kultur8

Kultur8 je putovní výstava fotografií zobrazující každodennost v sedmi zemích globálního Jihu a v České republice očima dobrovolníků, kteří v těchto zemích pracovali. Výstava přibližuje realitu všedních dní života v Keni, Zambii, Etiopii, Ghaně, Mongolsku a ve Vietnamu.

V každé zemi byla zachycena identická témata, která umožňují srovnávat místní kulturu a životní styl. Na fotografiích jsou předměty, situace a lidé, s nimiž se dobrovolníci setkali v zemích svého dočasného působiště (mezi červencem a listopadem 2009). Ve stejném období byla nafocena obdobná série fotografií také v České republice, aby bylo možné přímé srovnání s českou realitou. Cílem projektu Kultur8 je podnitit úvahy o životní úrovni, kultuře a způsobu života v zobrazovaných zemích a jejich souvislostmi.

Na výstavě se podílí kolektiv dobrovolníků GLENíci 2009 – skupina sedmi českých účastníků programu GLEN 2009, tři účastníci evropské dobrovolné služby v Ghaně a fotografka v České republice. Název výstavy Kultur8 v sobě spojuje osm zemí v čísle osm (angl. eight) a naráží na otázku pomoci (angl. aid) rozvojovému světu a zahraniční rozvojovou spolupráci.

Výstavu provázejí také semináře a dílny zaměřené na rozvojové a globální vzdělávání. Organizujeme také vernisáže s promítáním filmů s rozvojovou tematikou, přednáškami a besedami s autory.

Máte-li tip na výstavní prostory nebo byste chtěli s naší pomocí uspořádat výstavu ve vašem městě, regionu nebo škole, neváhejte nám napsat na grv@inexsda.cz.

KUKÁTKO DO SVĚTA

Kampaň Kukátko do světa jsou setkání dobrovolníků s veřejností, na nichž za doprovodu fotografií, tradiční hudby i pokrmů prezentují své dobrovolnické zkušenosti z různých koutů světa.

Během letošního roku jsme se díky vyprávění našich dobrovolníků vydali například do Maroka, Keni, Nigérie, Portugalska, Jižní Afriky, Islandu, Bulharska, Turecka, Burkina Fasa a mnoha dalších míst. Všem přednášejícím děkujeme!

Pro připravovanou jarní řadu prezentací hledáme aktivní dobrovolníky, kteří

mají chuť se do kampaně Kukátko do světa zapojit:

- podělte se o své zážitky z projektů s dalšími lidmi,
- najděte vhodné místo pro prezentaci ve vašem městě,
- pomozte nám s propagací.

Seznamujte své okolí s dobrovolnictvím!

Více informací získáte na adrese outgoing@inexsda.cz.

CESTA SVĚTEM

Zpravodaj občanského sdružení INEX-SDA,
podzim 2012

Vydavatel: INEX – Sdružení dobrovolných
aktivit, Varšavská 30, 120 00 Praha 2

Vydání připravili: Adéla Jansová a kol.

Autoři textů a fotografií: Ondřej Bradáč,
Lukáš Policar, Robin Ujfaluši, Lucie Juříková,
Kevin Odhiambo, Veronika Semelková, Jitka
Hausenblasová, Iva Vančurová, Tereza Mádlová,
Jana Trpišiovská, Petra Burová, Štěpán Kyncl,
Hrefna Pálsdóttir, Roman Bartoň, Martina
Krátká, Ing. arch. Michaela Solnická, Kateřina
Štěpničková, studentky SOŠ a SOU Kutná Hora,
Josef Kubec a OA, SOŠ a JŠ Hradec Králové

Grafická úprava: Vilém Černý

Jazykové korektury: Martina Čechová

Tisk: Tiskárna Polygraf s. r. o., Turnov

Náklad: 2000 ks

Distribuci zajišťují naši dobrovolníci.

© INEX – Sdružení dobrovolných aktivit, 2012

**ČESKÁ REPUBLIKA
POMÁHÁ**

Tato publikace byla vytvořena s finanční podporou Evropské komise. Za obsah plně zodpovídá INEX-SDA, názory v ní obsažené nelze interpretovat jako stanovisko donora. Za dlouhodobou podporu děkujeme Ministerstvu zahraničních věcí ČR, Ministerstvu vnitra ČR, Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy ČR a programu Mládež v akci.